„Rány Ježíšovy zraňují srdce sebe tvrdší a rozpalují duše sebe chladnější.“ (Sv. Bonav.)

Sv. Alfonsa Marie z Liguori, svatý
učitele církve sv. a zakladatele kongregace
nejsv. Vykupitele

OHNIVÉ ŠÍPY
A
VROUCÍ VZDECHY.

Z vlašského originálu přeložil

P. **František Sal. Blažek,**
kněz kongregace nejsv. Vykupitele.

S povolením nejdůst. knížecí arcibiskupské konsistoře
a řeholních představených.

S kopií ukřižovaného Spasitele, jak sv. Alfons jej
nakreslil.

V PRAZE 1898.
Cyrillo-Methodějská knihtiskárna a nakladatelství
V. Kotrba.

„Ohnivé šípy“ — věru případný to titul těchto krátkých, ale jadrných, plamennou láskou k Ježíši Kristu prodchnutých úvah, s vroucími k nim připojenými vzdechy. Nevynikají novými myšlénkami a vysokou učeností, ale jsou samé jiskry, sršící z rozníceného srdce sv. Alfonsa, toho Serafa lásky. Jsoutě to úvahy velikého světce, jemuž dosti jest jediného výroku písma svatého, ano pouhého slova, připomínajících mu lásku vtěleného a ukřižovaného Syna Božího, a hned jest srdce jeho plamen a žár, propukajíc v nejvroucnější vzdechy a modlitby.

Kéž jsou i Tobě, bratře, sesto v Kristu, kratičké úvahy tyto *„ohnivými šípy“!* Kéž zraní a rozpálí srdce Tvé nejněžnější, obětivou láskou k Pánu Ježíši, našemu přemi-

lému Spasiteli, který z čisté a vroucí lásky k nám se vtělil a krev svou a život svůj obětoval na dřevě sv. kříže. — Užívej jich a k nim připojených překrásných modliteb a vroucích vzdechů při nejdražší oběti mše svaté a zejména po sv. přijímání, nebo i jindy, a sám bohdá zkusíš, že nikoli neprávem zovou se *»ohnivými šípy«!*

Psáno v Menším městě pražském u bl. Panny Marie a sv. Kajetána, léta Páně 1897.

Fr. B.

J. M. J. A.

Ohnivé šípy,

to jest,

jaké důkazy lásky své Ježíš Kristus nám dal v díle vykoupení svého.*)

Uvažuje-li kdo, jak nesmírnou lásku Ježíš Kristus nám dal na jevo v životě svém a zvláště při své smrti, an taková muka vytrpěl pro naše spasení, tomu nelze nezahořeti láskou k Bohu, jenž duše naše tolik si zamiloval. Sv. Bonaventura nazývá rány Vykupitele našeho ranami, které sebe tvrdší srdce zraňují a sebe studenější duše láskou Boží rozpalují: »Rány, kamenná srdce zraňující, a mysli ztrnulé rozpalující.« Nuže rozjímejme v této kratičké zkoušce lásky Ježíše Krista, o písmo sv. se

*) »Saette di fuoco cioè prove ec.«, Torino 1880, vol. I pag 429.

opírajíce, jak mnoho milý Vykupitel náš učinil, aby nám dokázal, jak velice nás miluje, a nás zavázal, abychom i my jej milovali.

1.

»*Miloval nás a vydal sebe samého za nás.*« (Efes. 5, 2.) Tolik dobrodiní Bůh prokázal lidem, aby si získal lásku jejich! Avšak lidé nevděční nejen ho nemilovali, ale ani za svého Pána ho neuznávali. Jen v jediném koutku země, v Judsku, vyvolený lid jeho uznával jej za svého Boha; ale i tento lid více se Boha bál, než jej miloval. Chtěje tedy Bůh, abychom jej více milovali, než se ho báli, stal se člověkem jako my, vyvolil si život chudý, trudný a opovržlivý a hořkou a potupnou smrt, — proč? — aby si získal srdce naše. Kdyby Ježíš Kristus nebyl nás vykoupil, byl by býval neméně velikým a šťastným, nežli byl od jakživa; nicméně opatřil nám spasení tak lopotně a takovými mukami, jakoby jeho vlastní blaženost na naší závisela. Bylo mu snadno bez utrpení nás vykoupiti. Ale ne! Svou vlastní smrtí vysvobodil nás od smrti věčné; a moha nás spasiti způsobem sterým, vybral si způsob nejopovržlivější a nejbolestnější. Umřeltě na kříži samou bolestí, aby sobě získal lásku nás,

nevděčných tvorů. A co jej přijmělo k tomu, že se narodil tak chud a umíral tak opuštěn, ne-li jeho láska k nám?

Ach, můj Ježíši, z lásky umřel jsi za mne na hoře Kalvarii. Táž láska nechť udusí ve mně veškery náklonnosti světské a stráví mě oním sv. ohněm, který jsi přišel zapálit na zemi. Tisíckráte zavrhuji ony hanebné rozkoše, které Tě stály tolik bolestí. Lituji, drahý Vykupiteli můj, ze vší duše své, že jsem Tě tolik urážel. Budoucně chci raději umříti, nežli Tě zarmoutiti a seč budu se vynasnažím, abych se Ti zalíbil. Ničeho jsi nešetřil z lásky ke mně; ani já nebudu ničeho šetřiti z lásky k Tobě. Miloval jsi mě, ničeho si nevymíniv; i já Tě chci milovati bez výminky. Miluji Tě, jediné dobro mé, lásko má, mé všecko!

2.

»*Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.*« (Jan 3, 16.) Ó, jak mnoho znamená slůvko »tak«. Znamená, že nikdy nepochopíme, jak nesmírná láska to byla, když Bůh se rozhodl Syna svého vydati na smrt, aby člověka ztraceného spasil. A kdo nás kdy mohl tak vzácným darem ceny nekonečné obdařiti, ne-li Bůh, jehož láska jest nekonečna?

Ó, děkuji Ti, Otče věčný, že jsi mi dal Syna svého za Vykupitele. I Tobě děkuji, veliký Synu Boží, že jsi mě vykoupil tolika mukami a s takovou láskou. Ó, jak by se mi vedlo, jenž jsem Tě tolik hněval, kdybys, ó Ježíši můj, nebyl za mne umřel? Ó, bych byl spíše umřel, Spasiteli můj, prvé než jsem Tě urazil. Ach, prosím Tebe, uděl mi částečku ošklivosti, v které jsi měl zde na zemi moje hříchy, a odpusť mi. Ale pouhé odpuštění mi nestačí. Zasluhuješ na výsost milován býti. Ty jsi mě miloval až k smrti; až k smrti chci též já Tebe milovati. Miluji Tě, dobroto nekonečná, ze vší duše své. Miluji Tě více než sám sebe. Ty budiž jedinou láskou srdce mého. Ó, pomoziž mi! Nedej, abych byl nadále k Tobě tak nevděčen, jako dosavade. Rci, co si žádáš ode mne; s milostí Tvou chci všecko, všecko učiniti. Ano, Ježíši můj, miluji Tě a chci Tě vždycky milovati, poklade, živote můj, má lásko a mé všecko!

3.

»*Ani skrze krev kozlů, neb telat, ale skrze vlastní krev všel jednou do svatyně a nalezl vykoupení věčné.*« (Žid. 9, 12.) Či mohla-li krev všech zvířat obětních, ano všech lidí zjednati nám milost Boží?

Jediné krev tohoto Člověka a Boha byla s to, aby nám zasloužila odpuštění a spasení věčného. Kdyby však Bůh sám nebyl připadl na tento způsob našeho vykoupení, podstoupiv smrt za spasení naše, kdo by naň byl kdy pomyslil? Jediné jeho láska ho vymyslila a provedla. Proto sv. Job volá a táže se nikoli neprávem Boha, lidi tak milujícího: Co jest člověk, ó, Pane, že jej tak vyznamenáváš? Proč srdce Tvé lne k němu takovou láskou? »*Co jest člověk, že zvelebuješ ho, aneb co přikládáš k němu srdce své?*« (7, 17.)

Ó, Ježíši můj, jedno srdce nestačí Tebe milovati; a kdybych Tě miloval srdci všech lidí, i to by bylo jen málo. Jaký by to byl proto nevděk, kdybych rozdělil srdce své mezi Tebou a tvory! Nikoli, lásko má, Ty je chceš míti celé, a také ho celého zasluhuješ; pročež Ti je též celé daruji. A neumím-li Ti je dáti, jak bych měl, vezmi si je sám a dej, ať mohu do opravdy říci: »*Ó, Bože srdce mého!*« Ó, Vykupiteli můj, pro zásluhy života opovrženého a strastného, který jsi vedl k vůli mně, uděl mi pravou pokoru, abych miloval opovržení a život skrytý. Dej, ať s láskou obejmu nemoci, urážky, pronásledování a trápení duševní a všecky kříže, které na mne ráčíš seslati. Dej, ať Tě miluji a pak děj se se mnou, jak Tobě se líbí. Ó, láskou roznícené

srdce Ježíšovo, rozpal mě láskou svou a osvěť mě, ať poznám, jak nesmírné jsi dobro! Učiň, ať náležím docela Tobě, prve než umru. Miluji Tě, Ježíši můj, jenž tolik zasluhuješ býti milován, a tolik toužíš po lásce mojí. Miluji Tě z celého srdce svého, miluji Tě ze vší duše své.

4.

»*Ukázala se dobrota a vlídnost Spasitele našeho Boha.*« (Tit. 3, 4.) Bůh miloval člověka již od věčnosti: »*Láskou věčnou miloval jsem tě.*« (Jer. 31, 3.) Sv. Bernard však praví, že Bůh, prve než Slovo se vtělilo, zjevil moc svou stvořením světa a moudrost svou řízením jeho; ale když Syn Boží člověkem se stal, tu ukázala se láska Boží k lidem. A věru, poznavše, co útrap Ježíš Kristus za života svého vystál a co muk vytrpěl při své smrti, křivdili bychom jemu, kdybychom pochybovali o převroucí lásce jeho, kterou k nám chová. Ano, až přes příliš nás miluje, a poněvadž nás miluje, chce i od nás býti milován. Umřel za nás, abychom jemu byli živi: »*Za všecky umřel Kristus, aby i kteří živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně umřel i z mrtvých vstal.*« (2. Kor. 5, 15.)

Ó, můj Spasiteli, kdy začnu poznávati

lásku, kterou jsi mne miloval! Co jsem Tě měl milovati, splácel jsem Ti až dosud křivdami, pohrdaje milostí Tvou. Ale že jsi dobrota nekonečná, nezoufám. Slíbil jsi odpuštění kajícímu; pro milosrdenství své stůj tedy ve slovu. Potupil jsem Tě, hově libůstem svým a Tebou pohrdaje. Ale nyní toho srdečně želím, a nic mne nermoutí tolik, jako když si vzpomenu, že jsem urážel Tebe, nejvyšší dobro své. Odpusť mi a spoj mne s sebou úplně a na věky poutem lásky, abych již nikdy od Tebe neupustil, a žil jen, abych Tebe miloval a Tebe poslušen byl. Ano, Ježíši můj, jenom Tobě chci žíti, jen Tebe chci milovati. Hleděl jsem si dříve tvorů, Tebe si nevšímaje, ale nyní všecko opouštím a daruji se všecek Tobě. Miluji Tě, ó Bože, duše má, miluji Tě více než sebe. O, Maria, Rodičko Boží, přimlouvej se za mne, ať jsem Bohu věren až do smrti.

5.

»*V tom se ukázala láska Boží k nám, že Syna svého jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.*« (1. Jan. 4, 9.) Hřích uvalil smrt na všecky lidi, a byli by zůstali mrtvi, kdyby nebyl Otec věčný poslal Syna svého, aby jim smrtí

svou vrátil život. Než, jak to možná? Bůh že má umříti za člověka? Bůh, pravím? A kdo jest medle tento člověk? »*Kdo jsem já?*« dí sv. Bonaventura »*Proč, Pane, proč jsi mne tolik miloval?*« Ale právě v tom jeví se nekonečná láska Boží: »*V tom se ukázala láska Boží.*« Církev sv. volá na bílou sobotu: *Ó podivuhodná slitovnosti lásky Tvé nad námi! Ó, neocenitelná, nejněžnější lásko! abys vykoupil služebníka, Syna jsi vydal!*« Ó milosti nesmírná! Ó věci neslýchaná! Ó převeliká lásko Boží! Aby vysvobodil služebníka hříšného od smrti zasloužené, odsuzuje Syna nevinného k smrti!

To jsi tedy, ó Bože můj, proto učinil, abychom živi byli skrze Ježíše Krista: »*abychom živi byli skrze něho.*« Ba ovšem, příliš spravedlivo jest, abychom živi byli pro toho, který nám dal všecku krev svou i život svůj. Drahý Vykupiteli můj, patře na sv. rány Tvé a na kříž, na němž jsi umřel za mne, zasvěcuji Ti život svůj a veškeru vůli svou. Učiň mne docela svým, abych od nynějška nehledal leč Tebe a netoužil než po Tobě. Miluji Tě, dobroto neskonalá; miluji Tě, lásko nekonečná. Dej, ať opakuji, co živ budu: »*Bože můj, miluji Tě, miluji Tě;* a ta buďtež také poslední slova má, až budu umírati: »*Bože můj, miluji Tě, miluji Tě.*«

6.

»*Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, v němžto navštívil vás, vyšed z výsosti.*« (Luk. 1, 78.) Ejhle, Syn Boží přichází na zemi, aby nás vykoupil a vede jej k nám jediné srdečné milosrdenství jeho. Než, ó Pane, líto-li Ti člověka ztraceného, proč nepošleš anděla, aby jej vykoupil? Nikoli, dí Slovo věčné, sám přijdu, aby člověk viděl, jak velmi jej miluji. Svatý Augustin píše: »*Proto hlavně Kristus přišel, aby člověk poznal, jak velice jej Bůh miluje.*« Než, ó Ježíši můj, Ty jsi přišel získat si lásku naši, a kolik jich Tebe opravdově miluje? Ach, já ubohý! Víš, jak jsem Tě dosud miloval; víš, jak jsem pohrdal láskou Tvou! Ó, kéž umru lítostí! Želím toho, drahý Vykupiteli můj, že jsem si Tebe pranic nevážil.

Ach, odpusť mi a uděl mi zároveň milost, abych Tě miloval. Nedej, abych Ti splácel nevděkem za lásku Tvou ke mně. Nyní Tě miluji, ale miluji Tě málo. Ty jsi hoden lásky nekonečné. Dej, nech Tě miluji alespoň ze všech sil svých. Ach, můj Spasiteli, radosti má, živote můj, mé všecko, co bych miloval, kdybych nemiloval Tebe, nekonečného dobra? Všecka přání svá zasvěcuji vůli Tvé, a věda, jaká muka jsi vytrpěl

pro mne, ochoten jsem i já trpěti, cokoli si přeješ. Odvrať ode mne všecko, čím bych sveden byl k hříchu. »*Neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.*« Zachraň mě od hříchu, a pak děj se se mnou vůle Tvá! Miluji Tě, dobroto nekonečná, a rád podstoupím muku jakoukoli, ano volím i zničen býti, nežli žíti bez lásky Tvé.

7.

»*A Slovo tělem učiněno jest.*« (Jan 1.) Bůh poslal archanděla Gabriele k Marii Panně, vyžádat od ní svolení, chce-li jej přijati za syna. Maria Panna svolila a hle, Slovo Boží člověkem učiněno jest. Ó, dive, budící podiv nebe i přírody: Slovo učiněné tělem! Bůh člověkem! Co bychom říkali, kdyby král červem se stal, aby ubohému červíku smrtí svou zachránil život? A hle, Ježíši můj, Ty jsi můj Bůh; nemoha však jako Bůh umříti, stal jsi se člověkem, smrti podléhajícím, abys mohl položiti za mne život.

Ó, sladký Vykupiteli můj, proč neumru bolestí, uvážím-li, co jsi se mi milosrdenství naprokázal a jakou jsi mi osvědčil lásku! Přišel jsi mne, ovečky ztracené, hledat s nebe, a já jsem Tě bezpočtukrát od sebe zahnal, bídným chtíčům svým dávaje přednost před

Tebou. Ale že mě přece chceš, odříkám se všeho a nechci leč Tebe. Ty budiž jedinou láskou srdce mého: »*Můj milý jest můj, a já jsem jeho.*« (Pís. 2, 16.) Ty myslíš na mne, a já nechci mysliti než na Tebe. Dej, ať Tě vždycky miluji a nikdy již nepřestanu Tebe milovati. Jen když Tě miluji, nechť i žádné útěchy citelné necítím, ano třeba mi i trpěti jest kterákoli muka. Vím, že si přeješ, abych byl docela Tvým; chci tedy úplně Tobě náležeti. Poznávám, že všechno na světě jest jenom lež, marnost a klam, dým a bláto. Jen Ty jsi jediné a pravé dobro. Ty mi proto stačíš. »*Můj Bože, chci jen Tebe a pranic jiného!*« Slyš mě, ó Pane: »*Chci jenom Tebe a pranic jiného.*«

8.

»*Sebe samého zmařil.*« Ejhle, jednorozený Syn Boží, všemohoucí a pravý Bůh jako Otec, narodil se v jeskyni jako malounké robě. »*Sám sebe zmařil, přijav způsobu služebníka, ku podobenství lidí učiněn.*« (Filip. 2, 7.) Chceš-li kdo viděti Boha zmařeného, vkroč do jeskyně betlémské a zastaneš jej tam jako děťátko zavinuté v jeslích, ano sebou nemůže ani vládnouti, a pláče a zimou se třese. Ó, víro svatá, pověz mi, čí jest toto

chudičké nemluvňátko? A víra praví: Jest to Syn Boží a pravý Bůh. A kdo jej přivedl do tak bídného stavu? Láska, kterou má k lidem. A snad by se nalezl člověk, který by tohoto Boha nemiloval?

Tys tedy, ó Ježíši můj, strávil celý život svůj v samých mukách, abys mi ukázal, že mne miluješ; a já jsem celý život svůj Tebou jen pohrdal a Tebe hněval svými hříchy. Ó, osviť mne, ať poznám, jak zle jsem činil, a jaké lásky jsi hoden. Ale že jsi mne dosud snášel, nedej, abych Tě znova zarmucoval. Rozpal mě veskrze svou láskou svatou, a stále mi připomínej, jak mnoho jsi trpěl pro mne, abych od nynějška na všecko zapomněl a nemyslil na nic jiného, než jak bych Tě miloval a Tobě se líbil. Přišel jsi na zemi, abys panoval v srdcích našich; ó, vyvrz všecko ze srdce mého, cokoli by na újmu bylo Tvému úplnému nad ním panství. Dej, ať vůle má srovnává se na dobro s vůlí Tvou. Tvá vůle budiž vůlí mou a pravidlem veškeré činnosti mé a všechněch mých tužeb.

9.

»*Maličký narodil se nám a syn dán jest nám!*« (Is. 9, 6.) Ejhle, totě účel, za kterým Syn Boží narodil se maličkým: aby se

nám daroval již od malička a si tak získal lásku naši. Či proč by Ježíš, píše sv. František Saleský, tuto líbeznou a milostnou podobu děťátka byl přijal, ne-li proto, abychom jej milovali a v něho důvěru měli? A prve již sv. Petr Zlatomluvý dosvědčil to slovy: »*Tak se ráčil narodíti, jenž chtěl býti milován.*«

Ó mé zlaté děťátko a můj Spasiteli, miluji Tě a v Tobě důvěru skládám. Ty jsi veškera naděje a láska má. Ó, jak by se mi vedlo, kdybys nebyl přišel mne spasit? Znám již ono peklo, kam bych byl přišel pro urážky Ti učiněné. Milosrdenství Tvé budiž velebeno, že's ochoten mi odpustiti, lituji-li svých hříchů. Ano, Ježíši můj, líto mi z celého srdce, že jsem Tebou pohrdl. Přijmi mne na milost a dej, ať umru sobě a živ jsem toliko Tobě, svému jedinému dobru. Sžehni, ó ohni sžíravý, cokoli se nelíbí ve mně očím Tvým, a přivab k sobě veškeru lásku srdce mého. Miluji Tě, ó, Bože duše mé; miluji Tě, poklade můj, živote můj, mé všecko! Miluji Tě, a s těmi slovy nech umírám: »Bože můj, miluji Tě, abych potom jal se Tě milovati láskou dokonalou, které není již konce.

10.

Svatí proroci toužili tak drahně let po našem Spasiteli, řkouce: »*Rosu dejte nebesa s hůry a oblakové dštěte spravedlivého.*« (Is. 45, 8.) »*Vypusť beránka, Pane, panovníka země.*« (16, 1.) »*Spasení své dej nám.*« (Žalm 84, 8.) Týž prorok Isaiáš volá: »*Ó, bys protrhl nebesa a sstoupil, od tváři tvé by se hory rozplynuly, vody ohněm by hořely.*« (64, 1, 2.) Pane, dí, až lidé uzří, že jsi sestoupil na zemi z lásky k nim, hory se rozplynou, to jest, lidé zvítězí nad veškerými obtížemi ve službě Tvé, které se jim dříve zdály býti horami nepřekročitelnými. »*Vody ohněm by hořely:*« a duše i sebe chladnější vzplanou láskou k Tobě, až Tě uzří v těle. A to se vyplnilo na tolika duších šťastných, jako na sv. Terezii, sv. Filipu Nerejském, sv. Františku Xaverském, kteří hořeli zde na zemi tímto ohněm svatým. Ale kolik jest takových duší? Ach, Bohu žel, příliš málo.

Ó, můj Ježíši, v té hrstce chci také já býti. Měl jsem již dávno hořeti v pekle, od Tebe odloučen a Tebe nenávidě a na věky proklínaje. Ale díky Tobě! Ty jsi mě tak trpělivě snášel, abych posléze přece jen hořel nikoli oním plamenem nešťastným, ale svatým žárem Tvé lásky. Proto jsi mě tolik osvěcoval

a tak často srdce mé zranil, když jsem žil dalek od Tebe; slovem, všecky síly jsi nasadil, až jsi mě kouzlem vnad svých přivábil k lásce své. Hle, nyní jsem všecek Tvůj. Chci býti vždycky Tvým a docela Tvým. Jen Ty mi dej nyní milost, abych Ti zůstal věren; očekávám jí na jisto od dobroty Tvé. Ó, Bože můj, kdo by si Tě troufal opustiti a žíti, byť jen okamžik, bez lásky Tvé? Můj Ježíši, miluji Tě více než sám sebe; ale i to jest málo. Miluji Tě z celého srdce svého a ze vší duše své, a ještě jest to málo. Můj Ježíši, vyslyš mě, dej mi více, více, více lásky. Ó, Maria, pros za mne u Boha.

11.

»*Pohrdaného a nejposlednějšího z mužů.*« (Is. 53, 3.) Ejhle, jaký byl život vtěleného Syna Božího. Nakládáno s ním jako s nejsprostším a nejposlednějším z lidí. Či mohlo-li většího ponížení býti pro Ježíše Krista, než když se narodil v jeskyni? Když žil jako tovaryš v dílně, neznám a pohrdán? Když byl jako zločinec spoután, jako otrok bičován a políčkován? Když si z něho jako z krále posměch tropili, ve tvář mu plivali a naposledy jako zločince k nečestné smrti kříže jej odsoudili? »*Ó, nejvyšší a nejnižší!*« volá sv. Bernard.

Ó, Bože, Ty jsi Pánem všech a těšíš se z toho, že jsi všech nejopovrženějším? A já, Ježíši můj, vidím Tebe tak pokořeného pro mne, a žádám si ode všech býti ctěn a vážen? Ó, mne hříšníka pyšného!

Ach, můj opovržený Vykupiteli, povzbuď mě příkladem svým, ať si zamiluji opovržení a život nepovšimnutý. Doufám, že ode dneška obejmu s milostí Tvou veškera pohanění, která mě potkají, z lásky k Tobě, jenž jsi jich tolik objal z lásky ke mně. Odpusť mi předešlou pýchu mou a dej mi lásku. Miluji Tě, opovržený Ježíši můj. Jdi napřed s křížem, já půjdu za Tebou s křížem svým a neopustím Tebe, dokud neumru na kříži za Tebe, jako Ty jsi umřel na kříži za mne. Můj Ježíši, můj opovržený Ježíši, objímám Tě a v objetí tom chci žíti a umříti.

12.

»*Muže bolestí.*« (Is. 53, 3.) Jaký že byl život Ježíše Krista? Život samých bolestí! Život od počátku až do konce plný bolestí vnitřních i zevnějších. Co však Ježíši Kristu nejvíce celý život ztrpčovalo, byl pohled na lidský nevděk a na hříchy, jimiž lidé odmění se mu za muka, která trpěl s takovou láskou za nás. Tento pohled působil Ježíši Kristu trýzeň tak

náramnou, že nebylo člověka na světě, aby takové muky byl zakusil. Tudíž i já, Ježíši můj, sužoval jsem Tě hříchy svými po celý život Tvůj. Ó, proč tedy neřku i já, co sv. Markéta kortonská pravila, když jí zpovědník přimlouval, aby se upokojila a již neplakala, an jí Bůh již dávno odpustil. »*Ach, otče můj,*« světice odvětila, propuknuvši v pláč tím usedavější, »*jak bych měla ustati od pláče, když hříchové moji milého Ježíše, co živ byl, tolik se natrápili a narmoutili?*

Můj Ježíši, ó, bych mohl umříti bolestí, kdykoli si vzpomenu, co hořkostí jsem Ti jakživ způsobil. Ach, kolik nocí prospal jsem bez milosti Tvé! Kolikrát jsi mi odpustil, a opět jal jsem se Tě urážeti. Můj milý Pane, lituji nade všecko, že jsem Tě hněval, a miluji Tě z celého srdce, miluji Tě ze vší duše své. Ó, nedopouštěj, abych se kdy odloučil od Tebe! »*Nejsladší Ježíši, nedej mi se odloučiti od Tebe, nedej mi se odloučiti od Tebe!*« Ó, můj Ježíši vyslyš mě: »*Nedej mi se odloučiti od Tebe!*« Nech mě raději umříti, než abych Tě na novo zradil. Ó, Maria, matko sv. setrvání, vypros mi setrvání!

13.

»*Když miloval své, kteří byli na světě, až do konce je miloval.*« (Jan 13, 1.) Láska

přátel roste v hodince smrti, když jim se jest od sebe rozžehnati; a proto hledí více než kdy jindy něžnými důkazy lásku svou na vzájem si dáti na jevo. Pán Ježíš dával nám po celý život svůj důkazy lásky své; avšak maje již brzy umříti, dokázal nám naposledy, jak nás miluje. Či mohl-li nám přemilý Spasitel dáti větší důkaz své lásky, než když obětoval krev svou i život svůj za každého z nás? A nepřestávaje na tom, totéž tělo nechal nám za pokrm, které za nás bylo obětováno na kříži, aby každý, kdo je bude přijímati, co nejúzeji byl s ním spojen a aby tak vespolná láska se utužovala a rostla.

Ó, dobroto nekonečná! ó, lásko nekonečná! Ó, zamilovaný Ježíši můj, naplň srdce mé svou láskou svatou, abych zapomněl na celý svět i na sebe sama, a nemyslil na nic jiného, než jak bych Tebe miloval a Tobě radost činil. Zasvěcuji Ti tělo své, duši svou, vůli svou a svobodu svou. Hleděl jsem si dosud jen zálib svých a budil jsem tím více nelibost Tvou. Na nejvýš toho lituji, ukřižovaná lásko má; od nynějška si nežádám leč Tebe. »*Bože můj a mé všecko!*« Bože můj, Ty jsi mi vším. Jen Tebe si žádám a ničeho jiného. Ó, kéž se všecek mohu stráviti pro Tebe, jako Ty jsi se všecek strávil pro mne! Miluji Tě, jediné dobro mé, jediná lásko má!

Miluji Tě a oddávám se zúplna do sv. vůle Tvé. Dej, ať Tebe miluji, a pak děj se se mnou, co Tobě se líbí.

14.

»*Smutná jest duše má až k smrti.*« Totě slova, která vyšla ze zkormouceného srdce Ježíše Krista v zahradě getsemanské, prve než na smrt šel. Ach, odkud pošla tak veliká tesklivost, která dostoupila toho stupně, že by ho byla stačila usmrtiti? Snad že viděl muka, která mu bude trpěti? Nikoli! Vždyť tato muka viděl již od vtělení svého; viděl je a dobrovolně je objal. »*Obětován jest, protože sám chtěl.*« (Is. 53, 7) Tesklivost jeho měla původ v tom, že viděl hříchy, které lidé budou páchati po jeho smrti. A tehdáž viděl kde který hřích jednoho každého z nás: »*Ke každému provinění zvláštní měl zření.*«

Ó, Ježíši můj, ne tedy pohled na biče, na trní, na kříž tolik Tě rmoutil v zahradě getsemanské, ale pohled na moje hříchy; a jedenkaždý z nich tolik srdce Tvé svíral bolestí a žalem, že jsi až krví se potil a s úzkostí smrtelnou zápasil. Pěkná odměna za lásku, kterou jsi mi dal na jevo, umřev za mne. Ó, dej mi část oné bolesti, kterou jsi měl v zahradě nad mými hříchy, abych co

živ budu bolest tu cítil. Nejsladší Vykupiteli můj, kéž Tě nyní tak potěším lítostí svou a láskou, jak jsem Tě tenkráte zarmoutil hříchy svými! Lituji, lásko má, z celého srdce, že jsem dával přednost mrzkým chtíčům svým před Tebou. Želím toho a miluji Tě nade všecko. Slyším, jak, ačkoli mnou uražen, žádáš mne o lásku mou a chceš, abych Tě miloval z celého srdce: »*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své.*« Ano, Bože můj, miluji Tě z celého srdce, miluji Tě ze vší duše své; dej mi však sám lásku, které si ode mne přeješ. Hledal-li jsem dosavad jen sebe, nyní nehledám než Tebe. A poněvadž vidím, že jsi mne miloval více než jiné, chci též já Tebe nad jiné milovati. Vab mne víc a více, můj Ježíši, k lásce své vůní mastí svých, vnadami totiž milosti své. Slovem dej mi sílu, abych odpovídal tak něžné lásce, kterou Bůh lne k nevděčnému a zrádnému tvoru. Ó, Maria, Matko milosrdenství, budiž mi přímluvou svou nápomocna!

15.

»*Jali Ježíše a svázali jej.*« (Jan 18, 12.) Bůh jat a svázán! Co tomu asi andělé říkali, vidouce Krále svého kráčeti s rukama svázanýma prostřed vojínů ulicemi jeruzalem-

skými! A co my tomu říkáme, vidouce Boha svého, an se nechává svázati jako buřič, a vésti před soudce, aby jej odsoudili na smrt? »*Co Tobě s provazy?*« volá se slzami v očích sv. Bernard. Co jest Tobě, ó Ježíši můj, velebnosti a dobrotě nekonečné, činiti s provazy na zločince? Ty patříš nám hříšníkům, peklu propadlým, a nikoli Tobě, jenž jsi nevinen a všech svatých nejsvětější. Po té sv. Bernard oslovuje dále Ježíše Krista, prohlášeného za hodna smrti: »*Cos učinil, nejnevinnější Spasiteli, že Tě tak odsoudili?*« Ó, drahý Spasiteli můj, Ty jsi nevinnost sama; pro který zločin Tě tedy odsoudili? Ó, vím již, pro který. — Zločin, který jsi spáchal, jest přílišná láska Tvá k lidem. »*Hřích Tvůj jest láska Tvá.*«

Líbám, ó milovaný Ježíši můj, tyto provazy, jimiž jsi svázán. Ty mne osvobodí od pout věčných, kterých jsem zasluhoval. Já ubohý! Kolikrát odřekl jsem se přátelství Tvého a stal jsem se otrokem Luciferovým, zlehčiv Tebe, velebnost nekonečnou. Líto mi nade všecko, že jsem se dopustil tak hrozného bezpráví. Ach, Bože můj, přivaž tuto vůli mou k nohám svým sladkými pouty své lásky svaté, aby jiného si nežádala, než co Tobě se líbí. Dej, ať vůle Tvá jest jediným vodítkem celého života mého. A jako Ty jsi měl takovou péči

o blaho mé, nech i moje veškera snaha k tomu se nese, abych Ti působil radost. Miluji tě, nejvyšší dobro mé; miluji Tě, jediný předměte vroucích tužeb mých. Pozvávám, že jsi mě Ty jediný upřímně miloval, proto chci jediné Tebe milovati. Všeho se odříkám; Ty jediný mi postačuješ.

16.

»*On pak raněn jest pro nepravosti naše, potřín jest pro hříchy naše.*« (Is. 53, 5.) Jediného udeření tohoto Boha a člověka bylo by dosti bývalo na dostiučinění za hříchy veškerého světa. Ale Ježíši Kristu bylo to málo; chtěltě pro naše nepravosti *raněn* a *potřín* býti, to jest, od hlavy po paty ranami poset býti tak, aby na jeho přesvatém těle nebylo ni místečka zdravého. Pročež viděl jej týž prorok tak zraněného, jako bývá člověk malomocný: »*A my počtli jsme ho jako malomocného a ubitého od Boha a sníženého.*« (v. 4.)

Ó, rány ubohého Ježíše mého, vy jste mi vesměs znamením lásky, kterou tento Vykupitel můj chová ke mně. Příliš dojemným hlasem nutíte mne milovati jej pro tolikerá muka, jež ráčil vytrpěti z lásky ke mně. Ó, můj přemilý Ježíši, kdy pak se daruji

všecek Tobě, jako Ty jsi se všecek daroval mně? Miluji Tě, nejvyšší dobro mé. Miluji Tě, Bože můj, láskou k duši mé jatý. Ó, Bože lásky, dej mi lásku. Učiň, ať nahradím láskou svou hořkosti prve Ti způsobené. Ať vyhostím ze srdce svého vše, cokoli se neodnáší k lásce Tvojí. Otče věčný, »*vzhlédni na tvář Pomazaného svého!*« popatř na rány Syna svého, žádající Tebe za milost pro mne, a odpusť mi pro ně urážky Ti učiněné a vezmi si celé srdce mé, aby nemilovalo a nehledalo leč Tebe a netoužilo než po Tobě. Se sv. Ignácem dím Tobě: »*Daruj mi toliko lásku a milost svou, a dosti jsem bohat.*« Hle, totě vše, oč Tebe žádám, ó, Bože duše mé! Dej mi svou lásku spolu s milostí svou a jiného si nepřeji. Ó, Maria, Matko Boží, oroduj za mne!

17.

»*Zdráv buď, králi židovský!*« Tak římští vojíni posměšně pozdravovali Vykupitele našeho. Naložívše s ním jako s člověkem potměšilým, za krále se vydávajícím, a trním jej korunovavše, klekali před ním, zvouce jej králem židův a vstavše, s pustým křikem a smíchem ho poličkovali a ve tvář mu plivali. Sv. Matouš píše: »*A zpletše korunu z trní,*

vstavili na hlavu jeho . . . a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, králi židovský! A plivajíce na něho, brali třtinu a bili hlavu jeho.« (27, 29, 30.) A sv. Jan dodává: »*A dávali jemu políčky.*« (19, 3.)

Ó, můj Ježíši, tato ukrutná koruna, objímající hlavu Tvou, tato prostá třtina, kterou držíš v rukou, toto roztrhané purpurové roucho, které Ti na posměch přehodili, ukazujíce arci, že jsi králem, ale králem lásky. Židé nechtějí uznati Tebe za svého krále, pravíce Pilátovi: »*Nemáme krále, než císaře.*« Drahý Vykupiteli můj, nechtějí-li Tebe jiní míti za svého krále, já Tě přijímám, a budiž Ty jediným králem duše mé! Tobě se všecek obětuji; nalož se mnou, jak se Ti líbí. Proto jsi vytrpěl tolik úšklebků, bolestí, ano i smrt, abys si získal srdce naše a panoval v nich svou láskou. »*Na toť zajisté Kristus umřel, . . . aby i nad mrtvými i nad živými panoval.*« (Řím. 14, 9.) Zaber si celé srdce mé, ó, můj přenejmilejší Králi, a panuj a vládni v něm navždy. Neuznával jsem Tebe dříve za Pána svého, abych hověl vášním svým; nyní však chci býti docela Tvým a sloužiti jediné Tobě. Ó, připoutej mne k sobě svou láskou a připomínej mi vždycky hořkou smrt, kterou jsi vytrpěl pro mne. Ó, můj Králi, můj Bože, má lásko, mé všecko, čeho bych

si přál mimo Tebe? »*Bůh srdce mého a díl můj jest Bůh na věky.*« (Žalm 72, 26.) Ó, Bože srdce mého, miluji Tě; budiž mým údělem a mým jediným dobrem!

18.

»*A nesa sobě kříž, vyšel na to místo, které slove popravné.*« (Jan 19, 17.) Ejhle, jak Spasitel světa kráčí již s křížem na ramenou a jde umřít jako odsouzenec z lásky k lidem. Beránek Boží nic si nestěžuje, dává se vésti, aby byl obětován na kříži za naše spasení. Jdi i ty, duše má, přidej se k Ježíši svému a doprovoď ho; neboť jde podstoupit smrt z lásky k tobě, aby zaplatil pokutu za tvoje hříchy. Rci, ó Ježíši můj a Bože můj, čeho očekáváš od lidí, že dáváš život svůj z lásky k nim? Nečeká jiného, dí sv. Bernard, než lásky. »*An Bůh miluje, ničeho jiného nežádá, než býti milován.*«

Nuže, Vykupiteli můj, tolik Tě stála naše láska? A jest-li možná, aby tomu kdo věřil a Tebe nemiloval? Útěchou mi jest, že Tě milují všichni svatí, že jsi milován od Marie Panny a od svého Otce; než, ó, Bože, kolik jest lidí na světě, kteří Tebe nechtějí znáti, a kolik jich, kteří Tě znají a nechtějí Tebe milovati! Ó, lásko nekonečná, kéž Tě všichni

znají a Tě milují! Ó, bych mohl krví svou celý svět láskou Tvou rozpáliti! Ale ach, tolik let strávil jsem ve světě, znaje Tě, a nemiloval jsem Tebe! Avšak Ty jsi mne posléze tak něžně donutil, abych Tě miloval. Ach, já nešťastný! že jsem kdysi ztratil milost Tvou; ale bolest, kterou nyní z toho pociťuji, touha, kterou mám, Tobě docela náležeti, a ještě více smrt, kterou jsi vytrpěl pro mne, naplňují mě živou důvěrou, ó lásko moje, že jsi mi již odpustil a že mne nyní miluješ. Ó, Ježíši můj, kéž mohu zemříti pro Tebe, jako Ty jsi zemřel pro mne. A byť i žádného trestu nebylo se báti tomu, kdo Tebe nemiluje, neupustím nikdy od lásky Tvé a vynasnažím se, seč budu, bych se Ti zalíbil. Od Tebe mám tuto vůli dobrou, dej mi též sílu, abych ji uvedl ve skutek, Lásko má, naděje má, neopouštěj mne! Dej, ať ostatní život můj odpovídá oné zvláštní lásce, kterou jsi choval ke mně. Ty chceš, abych byl Tvým, i já chci docela Tobě náležeti. Miluji Tě, Bože můj, klenote můj, mé všecko! Chci živ jsa i umíraje ustavičně opakovati: Miluji Tě, miluji Tě.

19.

»*A jako beránek před tím, který ho střiže, oněmí a neotevře úst svých.*« (Is. 53,

7.) Tato slova právě četl komorník královny Kandace, nevěda o kom to řeč. I osvícen jsa od Boha, sv. Filip vskočil na vůz, na němž komorník seděl, a vysvětlil jemu, že se slova ta týkají Vykupitele našeho Ježíše Krista. (Sk. 8, 32.) Ježíš zove se beránkem; neboť jako beránek nevinný byl napřed ztrýzněn v soudní síni Pilátově, a potom na smrt veden. Proto jej sv. Jan Křtitel nazývá beránkem: »*Hle, Beránek Boží, hle, který snímá hříchy světa.*« (Jan 1, 29.) Beránek, který trpí a umírá na kříži jako oběť za hříchy lidské: »*V pravdě neduhy naše on nesl, bolesti naše on snášel.*« (Is. 53, 4.) Běda těm, kdož nemilují Ježíše Krista v životě svém! V den soudný řeknou horám, až uzří toho Beránka rozhněvaného: »*Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka.*« (Zjev. 6, 16.)

Ó, Božský Beránku můj, nemiloval-li jsem Tebe doposavad, nyní Tě chci vždy milovati. Byl jsem prvé slepotou raněn; ale nyní, co jsi mne osvítil a mi dal poznati, jak zle jsem učinil, pohrdnuv Tebou a nekonečnou láskou, které jsi hoden, jak pro svou dobrotu tak pro lásku svou ke mně, upřímně lituji, že jsem Tě urážel, a miluji Tě nade všecko. Ó, rány, ó krvi Vykupitele mého, vy jste roz-

nítily láskou již tolik duší, rozplameňte i duši mou! Ó, můj Ježíši, upamatuj mne vždycky na utrpení své a na muky a na úkory, které jsi tehdy vytrpěl pro mne, abych nepřikládal srdce svého k pozemským statkům, ale jediné k Tobě, jedinému a nekonečnému dobru. Miluji Tě, Beránku Boží, obětovaný a strávený na kříži z lásky ke mně. Nezpěčoval jsi se trpěti pro mne, ani já se nezpěčuji trpěti pro Tebe, cokoli si přeješ. Nebudu si již naříkati na kříže, které mi sesíláš. Měl' jsem již od tolika let strádati v pekle, jak bych si měl tedy naříkati? Dej mi milost, abych Tě miloval, a pak děj se se mnou, co Tobě se líbí. »*Kdo mne odloučí od lásky Kristovy?*« Ó, Ježíši můj, jediné hřích jest s to, aby mne odloučil od lásky Tvé. Ó, jen toho na mne nedopouštěj! Raději tisíckráte umru. Prosím Tebe za to pro umučení Tvé. I Tebe prosím, ó Maria, zachraň mě pro bolesti své od smrti hříchu!

20.

»*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*« (Mat. 27, 46.) Ó, Bože, kdo by nepolitoval Syna Božího, umírajícího z lásky k lidem samou bolestí na kříži? Zevně trpí trýzeň tolika ran na svém těle, a uvnitř jest

tou měrou smuten a zarmoucen, že hledá útěchy v tolika mukách u věčného Otce svého. Ale Otec, aby dosti učinil spravedlnosti své, neslyší ho a nechává jej umříti v opuštěnosti a beze vší útěchy.

Ó, žalostná smrti milého Vykupitele mého, ty jsi naděje má. Ó, opuštěný Ježíši můj, zásluhy Tvé vzbuzují naději ve mně, že nebudu opuštěn a na vždy odloučen od Tebe v pekle. Nežádám si živu býti v samých příjemnostech zde na zemi; objímám všecka muka a veškeru opuštěnost, kterou ráčíš seslati na mne. Není hoden útěchy, kdo zasluhoval pro urážky Ti učiněné muk věčných. Dosti mi Tebe milovati a živu býti v milosti Tvé. O to jediné Tebe prosím, nedej, abych byl kdy oloupen o lásku Tvou. Nechť mne všichni opustí, jen Ty mne neopouštěj; toť by byl vrchol neštěstí mého. Miluji Tě, Ježíši můj, jenž jsi umíral opuštěn pro mne. Miluji Tě, jediné dobro mé, jediná naděje má, jediná lásko má.

21.

»*Ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v prostředku Ježíše.*« (Jan 19, 18.) Slovo vtělené nazváno jest od nevěsty svaté »přežádoucím«: »*Všecken jest žádoucí: takovýť jest milý můj a ten jest přítel můj.*« (Pís. 5, 6.) Ať se nám Ježíš Kristus ukazuje

v životě svém v podobě jakékoli, vždy jest všechen žádoucí a milování hodný; vidíme-li ho jako dítě v jeskyni, neb jako malého pomocníka sv. Josefa v dílně, buď že o samotě trvá na modlitbě na poušti, aneb že upocený chodí po Judsku káže. Ale v žádné podobě nejeví se nám tak milování hodným jako na kříži přibit jsa a umíraje na něm z nesmírné lásky k nám. Sv. František Saleský praví: Hora Kalvarie jest hora milujících. Láska, která se neprýští z umučení Spasitelova, slaba jest. Smrt bez lásky Vykupitelovy nešťastna jest. Uvažme tedy, že tento muž bolestí, přibitý na onom dřevě potupném, jest pravý Bůh náš, a že na něm trpí a umírá jediné z lásky k nám.

Ó, Ježíši můj, kdyby všickni lidé patřili na Tebe na kříži se živou věrou, pevně přesvědčeni jsouce, žes jejich Bůh a že jsi umřel, abys je spasil, jak by jim bylo lze živu býti bez Tebe a bez lásky Tvé? A já věda to, jak jsem Tě mohl tolik hněvati? Jiní Tě urážejíce hřešili alespoň za tmy, ale já jsem Tě urážel za světla. Než tyto ruce Tvé probodené, tento bok otevřený, tato krev, tyto rány Tvé vzbuzují ve mně naději v odpuštění a v milost Tvou. Lituji, lásko má, že jsem Tebou dříve tolik pohrdal; ale nyní Tě miluji z celého srdce svého, a nic mne tolik nehněte, jako

vzpomínka, že jsem Tebou pohrdal. Tato bolest, již pociťuji, jest mi znamením, že jsi mi již odpustil.

Ó, plamenné srdce Ježíšovo, zapal ubohé srdce mé! Ó, můj mrtvý Ježíši, strávený bolestmi pro mne, dej, ať umru bolestí, že jsem Tě hněval, a láskou, které jsi hoden. Obětuji se docela Tobě, jenž jsi se docela obětoval za mne. Ó, bolestná Matko, Maria, dej, ať zůstanu věren lásce Ježíšově.

22.

»*A nakloniv hlavy, vypustil duši.*« (Jan 19, 30.) Ejhle, Vykupiteli můj, kam až Tě přivedla láska k lidem! Až na kříž, kde jsi umřel samou bolestí, v moři muk a pohanění, jak již svatý žalmista o Tobě předpověděl: »*Přišel jsem na hlubinu mořskou, a bouře potopila mne.*« (68, 3.) Sv. František Saleský píše: Patřme na tohoto Božského Spasitele na kříži, jako na oltáři lásky rozpjatého a umírajícího z lásky k nám? Ó, proč se naň v duchu nevrhneme, abychom umřeli na kříži s ním, jenž na něm umřel z lásky k nám? Obejmu jej, měli bychom zvolati, a již ho nepustím; umru s ním, hoře v plamenech jeho lásky. Týž oheň nechť stráví tohoto Božského Spasitele i jeho bídného tvora. Můj Ježíš jest všecek můj, a já jsem všecek jeho. Budu žíti

a umírati na hrudi jeho; ani smrt, ani život neodloučí mne již od mého Ježíše.

Ano, drahý Vykupiteli můj, objímám kříž Tvůj, vroucně líbaje Tvé nohy probité a zahanben jsa Tvou láskou něžnou, s kterou jsi umíral za mne. Ach, přijmi mě a připoutej mě k nohám svým, abych od Tebe již neodešel a ode dneška jen s Tebou obcoval, s Tebou o všech úmyslech svých se radil, k Tobě vůbec všecky své tužby obracel; ano, abych hleděl jen Tebe milovati a Tobě se líbiti, maje stálou touhu, opustiti toto údolí, plné nebezpečenství, a vejíti do království Tvého, království to lásky věčné, abych Tě tam tváří v tvář miloval ze všech sil svých. Zatím však dej mi milost, abych neustále oplakával urážek Ti učiněných a ustavičně plál láskou k Tobě, jenž jsi položil život z lásky ke mně. Miluji Tě, můj Ježíši, jenž jsi ráčil umříti za mne; miluji Tě, milovníče věčný; miluji Tě, lásko nekonečná; miluji Tě, dobroto neskonalá. Ó, Maria, matko krásného milování, oroduj u Ježíše za mne.

23.

»*Obětován jest, protože sám chtěl.*« (Is. 53, 7.) Slovo vtělené, sotva se počalo, vidělo již v duchu všecky duše, jež mu bude vykoupiti. I tebe tedy, duše má, viděl tenkráte

Ježíš, obtíženou již všemi hříchy tvými, a přijal pro tebe veškera muka, která měl trpěti v životě a v smrti. Tedy již tenkráte zjednal ti odpuštění a všecky milosti, které jsi obdržel od Boha: osvícení, pozvání k lásce jeho, pomoc v pokušeních, duševní útěchu, slzy, vroucí něžnost v uvažování jeho lásky k tobě, a srdečnou lítost při vzpomínce, že jsi jej urážel.

Ó, můj Ježíši, již tedy od počátku života svého obtížil jsi se všemi hříchy mými a nabídl jsi se dosti učiniti za ně bolestmi svými. Smrtí svou vysvobodil jsi mě od smrti věčné. »*Ty pak jsi vytrhl duši mou, aby nezahynula; zavrhl jsi za hřbet svůj všecky hříchy mé.*« (Is. 38, 17.) Ó, lásko má, místo trestů za urážky, jimiž jsem Tě víc a více zahrnoval, obsypával jsi mě milostmi a milosrdenstvími, abys si získal jednoho dne srdce mé. Ježíši můj, ten den již nadešel, miluji Tě ze vší duše své. A kdo by Tě měl milovati, kdybych já Tebe nemiloval? Totě první hřích, za jehož odpuštění Tebe prosím, že jsem tolik let strávil ve světě a Tebe jsem nemiloval. Ale budoucně budu obraceti na to všecku svou snahu, abych Tobě činil radost. Cítím, jak milost Tvá budí ve mně velikou touhu, žíti jen Tobě a odelnouti všem věcem stvořeným. Velice mě též hněte a bolí, že jsem Tě hněval. Poznávám, že ta touha i tato bolest jsou dary

Tvé. Budiž mi i dále nápomocen, ó, lásko má, abych byl věren lásce Tvé; neboť znáš slabost mou. Učiň mě docela svým, jako Ty jsi se mi docela daroval. Miluji Tě, jedině dobro mé; miluji Tě, jediná lásko má; miluji Tě, poklade můj, mé všecko. Můj Ježíši, miluji Tě, miluji Tě, miluji Tě. Ó, Matko Boží, budiž mi nápomocna!

24.

»*Bůh poslav Syna svého v podobenství těla hříchu, a z hříchu odsoudil hřích na těle.*« (Řím. 8, 3.) Bůh tedy poslal Syna svého, aby nás vykoupil, a to v těle lidském, podobném hříšnému tělu ostatních lidí: »*V podobenství těla hříchu.*« »*Kristus nás vykoupil z zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím; nebo psáno jest: zlořečený každý, kdo visí na dřevě.*« (Gal. 3, 13.) Ježíš Kristus ukázal se takto před světem jako provinilec zlořečený, na kříži visící, aby nás osvobodil od zlořečení věčného. Ó, Otče věčný, pro lásku tohoto Syna, tolik Ti milého, slituj se nade mnou. A Ty, Ježíši, Vykupiteli můj, jenž jsi mě vysvobodil smrtí svou od poroby hříchu, v němžto jsem na svět přišel, i z hříchů, jichž jsem se dopustil po křtu sv., ach, zaměň nešťastná pouta, v nichžto jsem úpěl jako otrok Luciferův, ve zlatá pouta svaté lásky,

abych jimi s Tebou byl spoután. Nuže, ukaž na mně moc zásluh svých, a proměň mě z hříšníka ve světce.

Již drahně let měl bych hořeti v pekle; ale doufám pro nekonečné milosrdenství Tvé a pro slávu smrti Tvé, že budu hořeti Tvou láskou svatou a náležeti docela Tobě. Toto srdce mé nesmí milovati než Tebe: »*Přijď království Tvé.*« Panuj, ó Ježíši můj, panuj neobmezeně nad duší mou. Dej, ať poslouchá jen Tebe a vzdychá jen po Tobě. Odejděte, náklonnosti pozemské, ze srdce mého a vy, plameny lásky Boží, zavítejte do něho; přijďte, a vy jediné v něm se usídlete a je zaberte, ať se strávím pro tohoto Boha lásky, který zemřel a strávil se pro mne. Miluji Tě, Ježíši můj, miluji Tě, ó, líbeznosti nekonečná a pravý milovníče můj. Nikdo mne nemiloval tolik jako Ty, a proto se Ti všecek daruji a zasvěcuji, poklade můj a mé všecko.

25.

»*Zamiloval nás a umyl nás svou krví od hříchů našich.*« (Zjev. 1, 5.) Ano, Ježíši můj, abys duši mou spasil, učinil jsi z vlastní krve své koupel, abys ji v ní obmyl od špíny hříchů jejich. Že tedy duše naše koupeny jsou Tvou krví — »*koupeni jste za jeho ve-*

likou mzdu« (1. Kor. 6, 20.) — to mi důkazem, jak jsou Ti milé; a poněvadž je tak miluješ, dovol, ať rceme: »*Prosíme Tebe, přispěj na pomoc svým služebníkům, které jsi vykoupil svou drahou krví.*« Hříchy svými chtěl jsem se ovšem od Tebe odloučiti a Tebe dobrovolně ztratiti; ale pomni, Ježíši můj, že jsi mě koupil krví svou; nechť tedy není pro mne ztracena tato krev, prolitá s takovou bolestí a s takovou láskou.

Ó, Bože můj, hříchy svými vypudil jsem Tě z duše své a stal jsem se hoden hněvu Tvého; Ty jsi však řekl, že zapomeneš na všecky proviny hřísníka kajícího: »*Pakli by činil pokání . . . všech nepravostí jeho . . . nevzpomenu.*« (Ezech. 18, 22.) Ano, pravil jsi též, že miluješ ty, kdožkoli milují Tebe: »*Já milující mne miluji.*« Nuže, Ježíši můj, zapomeň na všecko, čímkoli jsem Tě hněval a miluj mne; neboť miluji Tě nyní více, než sám sebe a lituji nade všecko, že jsem Tě urážel. Ach, nejmilejší Pane můj, pro lásku oné krve, kterou jsi prolil z lásky ke mně, nehněvej se již na mne a miluj mne. Nestačí mi odpuštění zaslouženého trestu, chci Tě též milovati a od Tebe milován býti. Ó, Bože, učiněná lásko, učiněná dobroto, spoj a spoutej mne docela s sebou a nedej, abych se kdy odloučil od Tebe a upadl tak na novo v nenávist Tvou.

Ne, můj Ježíši, lásko má, toho nedopouštěj; chci býti zcela Tvým; budiž i Ty docela mým.

26.

»*Ponížil sebe samého, učiněn jsa poslušným až k smrti, a to k smrti kříže.*« (Filip. 2, 8.) Bylo-li to co velikého, když sv. mučeníci dali život svůj pro Boha, an tento Bůh tolik se ponížil, že umřel na kříži z lásky k nim? Ani smrt všech lidí nenahradila by s dostatek smrti Boha; k tomu bylo by potřebí, aby jiný Bůh umřel z lásky k němu. Dovol tedy, ó milovaný Ježíši můj, abych i já, ubohý hříšník, zvolal se sv. Františkem z Assisi, láskou zaníceným: »*Nechť umru, ó, Pane, láskou k lásce Tvé, jenž jsi ráčil umříti láskou k lásce mojí.*« Nechť umru z lásky k Tobě, jenž jsi umřel z lásky ke mně.

Přiznávám se, Vykupiteli můj, že jsem — ach já nešťastný! — odřekl se minule pro choutky své lásky Tvojí; avšak nyní milostí Tvou jsa osvícen a proměněn, hotov jsem tisíckráte život položiti z lásky k Tobě. Ó, bych byl prve umřel, než jsem Tě urazil! Ó, bych Tě byl vždycky miloval! Děkuji Ti, že mi dopřáváš času Tebe milovati v životě tomto, abych Tě pak miloval ustavičně na věčnosti. Ó, Ježíši můj, připomínej mi neustále potup-

nou smrt, kterou jsi strpěl pro mne, abych nikdy nezapomněl Tebe milovati, pamětliv jsa lásky Tvé ke mně. Miluji Tě, dobroto nekonečná; miluji Tě, nejvyšší dobro mé. Tobě se všecek daruji; pro lásku, která Tě přijměla umříti za mne, dovol mi Tě milovati a nech mne spíše umříti, aneb mne napřed znič, jen nedopouštěj, abych Tě přestal milovati. Se sv. Františkem Saleským pravím: Ó, lásko věčná, duše má Tebe hledá a vyvolila si Tě na věky. Přijď, Duše svatý, a zapal láskou svou srdce naše. Buď milovati, aneb umříti! Umříti každé jiné lásce a živu býti jediné lásce Ježíšově!

27.

»*Láska zajisté Kristova pudí nás.*« (2. K. 5, 14.) Velmi něžně a dojemně píše sv. František Saleský v knize o lásce Boží o dotčených slovech: Slyš, Teotime, vece, nic tolik nenutí a nedojímá srdce lidského jako láska; ví-li kdo, že jest milován, buďsi od kohokoliv, cítí se donucen jej milovati; a to tím více, je-li člověk prostý milován od vznešeného pána, a což teprve, je-li milován od samého panovníka? Víme-li tedy, že Ježíš, pravý Bůh, z lásky k nám podstoupil až i smrt, a to smrt kříže, není-li nám, jakoby srdce naše

bylo v lisu, násilně jsouc svíráno a stlačováno, a jakoby láska z něho vyrážela s tím větší prudkostí, čím Ježíš jest lásky hodnější?

Ó, Ježíši můj, ježto chceš býti ode mne milován, upamatuj mne vždycky na lásku, kterou jsi choval ke mně, a na muka, jimiž jsi mi tuto lásku dal na jevo. Dej, ať vzpomínka na ně nikdy nevypadá z mysli mé a z mysli všech lidí, ježto není možno věřiti, co jsi vytrpěl, abys si dobyl lásky naší, a Tebe nemilovati. Proto byl můj život dosavadní tak nespořádaný a hříšný, že jsem neuvažoval, ó Ježíši můj, jakou lásku jsi ke mně měl. A ačkoliv jsem dobře věděl, jak velice Tě hněvám hříchy svými, přece jsem jich nenechal a opět a opět jsem se jich dopouštěl. Umřel bych bolestí, kdykoli na to pomyslím a netroufal bych si Tebe prositi za odpuštění, kdybych nevěděl, žes umřel, abys mi odpustil. Snášel jsi mne, abych pamětliv jsa křivd Ti učiněných a smrti Tvé, za mne podstoupené, pojal tím větší lítost a lásku k Tobě. Líto mi, drahý Vykupiteli můj, z celého srdce, že jsem Tě urážel, a miluji Tě ze vší duše své. Ježto jsi mi tolikráte osvědčil lásku svou a tolikráte mi byl milostiv, slibuji Ti, že nechci milovati leč Tebe, a že Tě chci milovati ze všech sil svých. Ty, ó Ježíši, jsi láska má a mé všecko. Tys láska má; neboť k Tobě

všecky žádosti a náklonnosti mé se odnášejí. Tys mé všecko; neboť nechci nic jiného nežli Tebe. Dej tedy, ať vždycky, v životě i v smrti, a po celou věčnost nazývám Tě svým Bohem, svou láskou a vším.

28.

»*Láska Kristova pudí nás.*« Uvažujme ještě jednou váhu těchto slov. Praví apoštol, že nikoli, co Ježíš Kristus vytrpěl pro nás za svého umučení, má nás tou měrou nutkati k lásce jeho, jako spíše láska, kterou nám osvědčil, uvoliv se tolik trpěti pro nás. Tato láska přijměla Spasitele našeho k tomu prohlášení, že téměř umírá touhou, brzo-li nadejde doba smrti jeho, aby nám ukázal, jak nevýslovně nás miluje. »*Křtem mám býti křtěn, a kterak jsem soužen, dokud se nevykoná.*« (Luk. 12, 50.) A táž láska onu poslední noc tato slova vložila jemu v ústa: »*S toužeností žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi.*« (22, 15.)

Tak velice tedy toužil jsi, ó Ježíši můj, po lásce naší, že po celý život svůj nežádal jsi sobě leč trpěti a umříti za nás, abys nás donutil, milovati Tebe alespoň z vděčnosti za takovou lásku? Tolik tedy prahneš po lásce naší? A proč my tak málo dychtíme po lásce

Tvojí? Ó, já ubohý, že jsem byl dosavade tak zpozdilým! Nejen jsem netoužil po lásce Tvé, ale hněv Tvůj popudil jsem proti sobě, o Tebe nedbaje. Ó, drahý Vykupiteli můj, poznávám, jak zle jsem činil; zavrhuji počínání své nade všecko a želím toho z celého srdce. Nyní toužím po lásce Tvé více než po kterýchkoli statcích tohoto světa. Nejvyšší a jediný poklade můj, miluji Tě nade všecko, miluji Tě více nežli sám sebe, miluji Tě ze vší duše své a jiného přání nemám, než Tebe milovati a od Tebe býti milován. Zapomeň, ó, Ježíši můj, urážek Ti učiněných a miluj i Ty mne velmi, abych i já Tebe mohl velice milovati. Tys láska má, Tys naděje má. Víš, jak jsem sláb; budiž mi nápomocen, Ježíši, lásko má; budiž mi nápomocen, Ježíši, naděje má! Přispěj i Ty mi na pomoc přímluvou svou, ó, slavná Matko Boží, Maria!

29.

»*Většího milování nemá žádný nad to, by kdo život svůj položil za přátely své.*« (Jan 15, 13.) Či mohl-li Bůh Tvůj více učiniti, ó, duše má, nežli dáti život, abys jej milovala? Dáti život jest největší znamení lásky. Lépe nemůže nikdo osvědčiti lásku příteli svému. Než, jaká to teprve láska, an Stvořitel náš

umřel za nás, své tvory! To nám sv. Jan dává na uváženou, řka: »*Po tomt jsme poznali lásku Boží, že on život svůj za nás položil.*« (1, Jan. 3, 16.) Kdyby víra tomu nás neučila, že Bůh umříti volil, aby nám ukázal svou lásku, kdo by tomu kdy uvěřil?

Ó, můj Ježíši, věřím, že jsi umřel za mne, a proto se přiznávám, že hoden jsem tisícerého pekla, ježto jsem Ti splácel urážkami a nevděkem lásku, kterou jsi mi osvědčil, život svůj položiv za mne. Děkuji milosrdenství Tvému, že slíbilo odpustiti kajícímu. Důvěřuje tedy v toto sladké přislíbení, doufám od Tebe odpuštění; neboť lituji z hloubi srdce, že jsem tolikráte pohrdl láskou Tvou. Ale láska Tvá ještě mne neopustila; i překonán jsa touto láskou Tvou, docela se Ti zasvěcuji. Ježíši můj, Ty jsi strávil život svůj, umřev bolestí na kříži; čím se Ti já, bídný tvor, odměním za to? Zasvěcuji Ti život svůj, s radostí přijímaje veškera utrpení, která mi sešleš jak v životě, tak v smrti. Dojat a zahanben jsa tolikerým milosrdenstvím, jež jsi mi prokázal, objímám kříž Tvůj a nohy Tvé a v objetí tom chci žíti a umříti. Ó, můj Vykupiteli, pro lásku, kterou jsi mi dal na jevo svou smrtí, nedopouštěj, abych se kdy od Tebe odloučil. Dej, ať žiji i umírám v objetí Tvém. Ježíši

můj, Ježíši můj, opakuji, dej, ať žiji i umírám v objetí Tvém.

30.

»*A já když budu povýšen od země, všecko potáhnu k sobě.*« (Jan 12, 32.) Tys tedy pravil, Spasiteli můj, až budeš pníti na kříži, že všecka srdce naše přitáhneš k sobě; proč tedy srdce mé tolik let daleko bloudilo od Tebe? Ach, to nebylo vinou Tvou! Kolikrát jsi mě zval, abych Tě miloval, a dělal jsem se hluchým. Kolikrát jsi mi odpustil a výčitkami svědomí laskavě mi přimlouval, již Tebe nehněvati, a opět jsem Tě hněval. Ach, můj Ježíši, nezavrhuj mne do pekla; ježto bych v pekle věčně proklínal všecky milosti, které jsi mi prokázal. Neboť veškery milosti tyto: vnitřní osvícení, spasitelná vnuknutí, trpělivost, s kterou jsi mě snášel, krev, kterou jsi za spasení mé prolil, byly by mi ze všech muk pekelných mukou nejkrutější. Ale nyní slyším, že mě na novo zveš a s takovou láskou mi díš, jako bych Tebe jakživ nebyl urazil: »*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.*« Velíš mi, abych Tě miloval; nuže, miluji Tě z celého srdce. Ale i kdybys mi to neporoučel, mohl-li bych, ó, Ježíši můj, po tolika důkazech lásky Tvé živ býti a Tebe

nemilovati? Ano, miluji Tě, nejvyšší dobro mé, miluji Tě z celého srdce svého. Miluji Tě, protože mi to přikazuješ; miluji Tě, protože jsi hoden lásky nekonečné; miluji Tě a jiného si nežádám, než Tebe milovati a jiného se nebojím, než býti od Tebe odloučen a žíti bez lásky Tvé. Ó, ukřižovaná lásko má, nedopouštěj, abych Tebe kdy přestal milovati. Připomínej mi důkazy něžné lásky své a dej, ať tato vzpomínka mě rozplamení víc a více láskou k Tobě a stráví mě pro Tebe, který jsi se strávil jako oběť lásky na kříži pro mne.

31.

»*Který ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všecky ho vydal; kterak nám také s ním všeho nedá?*« (Řím. 8, 32.) Ó, jak plamennou lásku měla by v srdcích našich roznítiti slova: »*Za nás za všecky ho vydal!*« Spravedlnost Božská, našimi hříchy uražená, měla býti usmířena, — a co činí Bůh? Aby nám odpustil, chce, aby Syn byl odsouzen k smrti a zaplatil pokutu, kterou jsme my byli dlužni. »*Vlastního Syna svého neušetřil.*« Ó, Bože, kdyby Otec věčný byl mocen bolesti, jakou by byl pocítil bolest, odsuzuje k smrti vlastního Syna milovaného a nevinného pro hříchy služebníkův? Pomysleme

si, jakoby Otec věčný, mrtvého Ježíše maje v náručí, pravil: »*Pro nešlechetnost lidu svého udeřil jsem ho.*« (Is. 53, 8.) Ne neprávem sv. František Pavlanský zvolal u vytržení, rozjímaje o smrti Ježíše Krista: »*Ó lásko, ó lásko, ó lásko!*“ — A jakou důvěrou měla by nás naplniti slova další: »*Kterak nám také s ním všeho nedá?*« Jak bych se mohl báti, Bože můj, že mi neodpustíš, že mi nedáš milosti setrvání, lásky své, nebe a všelikých milostí, jichž mi lze doufati od Tebe, an jsi mi dal, co Ti jest nejmilejší, vlastního totiž Syna svého? Již vím, co mi jest činiti, abych došel od Tebe všeho dobrého: jest mi o to prositi pro lásku Ježíše Krista. Ježíš Kristus sám mě ujišťuje, řka: »*Amen, amen pravím vám: Budete-li zač prositi Otce ve jménu mém, dáť vám.*« (Jan 16, 23.)

Svrchovaný, věčný Bože, zlehčoval jsem dosavad nekonečnou velebnost a dobrotu Tvou; nyní však Tě miluji nade všecko, a poněvadž Tě miluji, líto mi z celého srdce, že jsem Tě urážel, a mám v úmyslu raději smrt podstoupiti a všecko vytrpěti, než Tebe znova uraziti. Odpusť mi a uděl mi milosti, za které Tebe nyní prosím, spoléhaje na zaslíbení Ježíše Krista. Ve jménu Ježíše Krista prosím Tebe, dej, ať setrvám v milosti Tvé až do smrti, ať Tebe miluji láskou dokonalou

a čistou, ať se úplně srovnávám s Tvou vůlí svatou, ať posléze do nebe přijdu. O to vše prosím Tebe a to vše doufám od Tebe pro zásluhy Ježíže Krista. Nezasluhuji leda trestů a ne milostí; Ty však ničeho neodepřeš tomu, kdo Tebe prosí za něco pro lásku Ježíše Krista. Ó, můj dobrý Bože, vidím, že chceš, abych byl docela Tvým; i chci docela Tobě náležeti a nic se nebojím, že mi v tom hříchy mé budou na překážku. Za ně již Ježíš Kristus učinil dosti, a Ty jsi hotov pro lásku Ježíše Krista dáti mi, čehokoli si přeji. A přání mé a prosba má jest — ó, Bože můj, vyslyš mě! — abych Tě miloval a vroucně miloval a byl docela Tvým. Ó, nejsv. Panno Maria, budiž mi nápomocna!

32.

»*My pak kážeme Krista ukřižovaného, židům zajisté pohoršení, národům pak bláznovství.*« (1. Kor. 1, 23.) Tak sv. Pavel dosvědčuje, že pohané slyšíce hlásati, že Syn Boží pro spasení lidské byl ukřižován, pokládali to za bláznovství: »*Národům pak bláznovství*«, jakoby pravili: Kdo by měl této zpozdilosti uvěřiti, že by Bůh byl umřel z lásky k svým tvorům! »*Pošetilé zdálo se,*« dí sv. Řehoř, »*že by Bůh byl umřel pro spasení*

lidské.« Také sv. Maří Magdalena z Pazzi, opojena jsouc láskou, zvolala u vytržení: Nevíte-li, sestry milé, že můj Ježíš jest samá láska? ba že láskou z rozumu vyšel? Ano, nemoudrým jsi, dím, Ježíši můj, a budu tak vždycky říkati.

Přemilý Vykupiteli můj, ó, bych měl srdce všech lidí, a mohl Tě jimi všemi milovati, jak toho zasluhuješ! Ó, Bože lásky, ó, proč zde na zemi, kde jsi všecku krev vylil a i život svůj položil z lásky k lidem, proč, pravím, tak málo lidí hoří láskou k Tobě? Ty jsi proto přišel, abys v srdcích našich rozžehl oheň této lásky a jiného si nepřeješ, než aby hořel. »*Oheň přišel jsem pustit na zem, a co chci, jediné aby se zapálil?*« (Luk. 12, 49.) Pročež volám k Tobě prosebně s církví sv.: »*Oheň lásky své v nich rozněť, rozněť, rozněť!*« Bože můj, samá dobroto, samá lásko, ó, milosti nekonečná, ó, milovníče neskonalý, dej, ať všickni Tebe znají a Tebe milují! Neostychám se Tebe za to prositi, jenž jsem dříve více než jiní pohrdal láskou Tvou; neboť osvícen jsa nyní světlem Tvým a zraněn tolika šípy lásky, které jsi vysílal na mne ze srdce svého plamenného a láskou k duši mé zaníceného, nechci býti již nevděčen, jak jsem byl dosud, ale chci Tě milovati ze všech sil svých, chci hořeti láskou k Tobě;

uděliž mi tuto milost. Netoužím po útěše a po sladkostech lásky; nejsem jich hoden a nežádám o ně; dosti mi, smím-li Tě milovati. Miluji Tě, nejvyšší dobro mé; miluji Tě »*Bože můj a mé všecko!*«

33.

»*Složil na něj nepravost všech nás, ... a Hospodin chtěl ho potříti.*« (Is. 53, 6. 10.) Ejhle, kam až dostoupila láska Boží k lidem! Otec věčný položil na vlastního Syna svého veškery hříchy naše »*a chtěl ho potříti*«; chtěl, aby Syn jeho byl za ně trestán s veškerou přísností, která patřila nám, ustanoviv, aby umřel na potupném dřevě, bolestmi stráven. Pročež dobře dí apoštol, nazývaje tuto lásku Boží láskou převelikou, an nám život zjednal smrtí milovaného Syna svého. »*Pro převelikou lásku svou, kterou zamiloval nás, když i my jsme byli v hříších, spolu obživil nás v Kristu.*« (Efes. 2, 4. 5.)

Ó, Bože můj, příliš tedy miloval jsi mě a příliš jsem byl nevděčen k Tobě, urážeje Tě a tolikrát Tebou pohrdnuv. Ach, Otče věčný, viz tuto na kříži jednorozeného Syna svého, pro mne zraněného a mrtvého, a odpusť mi z lásky k němu a připoutej celé srdce mé k lásce svojí. »*Srdcem skroušeným a po-*

níženým, Bože, nepohrdneš.« Pro lásku Ježíše Krista, jenž umřel pro naše spasení, nelze Ti pohrdnouti srdcem, které se pokořuje a lítost má. Uznávám se vinen tisícerého pekla; líto mi však z celého srdce, že jsem hněval Tebe, dobro nekonečné. Nezavrhuj mne, slituj se nade mnou! Pouhým však odpuštěním se nespokojuji. Daruj mi, prosím, velikou lásku, abych jí nahradil všecky urážky Ti učiněné. Miluji Tě, dobroto nekonečná, miluji Tě, ó, Bože lásky. A málo jest, umru-li a strávím-li se pro Tebe. Rád bych Tě miloval, jak toho zasluhuješ. Ale Ty víš, že ničeho nemohu; učiň mě vděčným za nesmírnou lásku, kterou jsi měl ke mně. Pro lásku k Ježíši, Synu svému, neoslyš prosby mé! Učiň, ať po čas života svého všecko přemohu, bych se Ti zalíbil, a umíraje ať jsem úplně spojen s vůlí Tvou, abych Tě miloval v nebi tváří v tvář láskou dokonalou a věčnou.

34.

»*Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává život svůj za ovce své.*« (Jan 10, 11.) Můj Ježíši, co pravíš? Který že pastýř dal kdy život za ovce své? Jediné Tobě, Bohu lásky nekonečné, bylo lze říci: »*Život svůj dávám za ovce své.*« (v. 15.) Jediné Tobě bylo lze

ukázati světu tuto převelikou lásku, že jsa Bohem a svrchovaným Pánem naším, za nás jsi umřel. O této nesmírné lásce mluvili již Mojžíš a Eliáš na hoře Tábor. (Luk. 9, 31.) Proto nás sv. Jan napomíná, abychom milovali Boha, který nás prve miloval: »*My tedy milujme Boha; nebo Bůh prve miloval nás*« (1. Jan 4, 19.); jakoby pravil: Nemilujeme-li Boha pro jeho dobrotu nekonečnou, milujme ho alespoň pro lásku jeho k nám, ježto ráčil trpěti za nás muka, která patřila nám.

Rozpomeň se tedy, drahý Ježíši můj, že jsem z oveček, za které jsi dal život. Ach, pohleď na mne okem milostivým, kterým jsi na mne hleděl na kříži, když jsi umíral za mne. Pohleď na mne, proměň a spasiž mne! Pravil jsi, že jsi pastýř láskyplný, který naleznuv ovečku ztracenou, béře a tiskne ji s radostí na šíji svou a svolává přátely své, aby se radovali s ním: »*Spolu radujte se se mnou, neb jsem nalezl ovci svou, která se byla ztratila.*« (Luk. 15, 16.) Ejhle, já jsem ta ovce ztracená, hledej mne a nalezni mě. »*Zbloudil jsem jako ovce, která se ztratila, hledej služebníka svého.*« (Žalm 118, 176.)

Nenalezl-lis mne dosud mou vinou, chop se mne nyní a spoutej a svaž mě s sebou, abych Tebe již nemohl ztratiti. To pouto budiž láska Tvá. Nesvážeš-li mne tímto poutem

sladkým, zase mě ztratíš. Ach, dosti jsi usiloval spoutati mě svou láskou svatou; ale já nevděčný ustavičně jsem utíkal od Tebe. Avšak nyní prosím Tebe pro nekonečné milosrdenství, které Tě pohnulo sestoupiti na zemi, abys mne nalezl, ó, svaž mě, svaž mě však dvojitým poutem lásky, abys mne již neztratil, a abych já již neztratil Tebe. Drahý Vykupiteli můj, nechci se již odloučiti od Tebe. Odříkám se všech statků a radostí pozemských a rád chci trpěti všelikou trýzeň a kteroukoli smrt, budu-li jen živ jsa i umíraje s Tebou spojen. Miluji Tě, nejmilejší Ježíši můj, miluji Tě, dobrý Pastýři můj, jenž jsi ráčil umříti pro ztracenou ovečku svou; věz však, že Tě ovečka tato miluje nyní více než sebe, a že si jiného nežádá, než Tebe milovati a se stráviti z lásky k Tobě. Ustrň se nad ní, miluj ji a nedej, aby se kdy od Tebe odloučila.

35.

»*Já život svůj dávám, . . . žádný ho neběře ode mne, ale já jej dávám sám od sebe.*« (Jan 10, 17. 18.) Ejhle, kterak Slovo tělem učiněné donuceno jediné láskou, kterou má k nám, přijímá smrt kříže, aby vrátilo člověku život ztracený. Ejhle, dí sv. Tomáš, co Bůh činí pro člověka, že by více nemohl

učiniti, i kdyby člověk tak říkaje byl jeho Bohem, a jakoby Bůh bez člověka nemohl býti šťasten. »*Jakoby člověk,*« dí světec, »*byl Boha bohem, jakoby bez něho nemohl býti blažen.*« Hřešili jsme a za to jsme zasluhovali muk pekelných. A co Ježíš činí? Zavazuje se dosti učiniti za nás a platí za nás bolestmi svými a smrtí svou: »*V pravdě neduhy naše on nesl, bolesti naše on snášel.*« (Is. 53, 4.)

Ó, můj Ježíši, poněvadž jsem byl příčinou tolika hořkostí a bolestí, které jsi vystál za vezdejšího života svého, ó, dej mi prosím část bolesti, kterou jsi měl nad hříchy mými a uděl mi důvěru v utrpení Tvé. Ó, co by ze mne bylo, Pane můj, kdybys nebyl račil dosti učiniti za mne? Ó, velebnosti nekonečná, lituji z celého srdce, že jsem Tě urážel; doufám však, že mi budeš milostiv, ó, dobroto nekonečná. Nuže, Spasiteli světa, přivlastni duši mé ovoce smrti své a učiň mne z dosavadního odbojníka a nevděčníka synem svým, s takovou láskou Ti oddaným, abych nemiloval leč Tebe a nebál se než Tebe rozhněvati. Táž láska nesmírná, která Tě přijměla umříti na kříži za mne, nechť mi dá umříti všem světským náklonnostem. Můj Ježíši, vezmi si celé tělo mé, aby jen k poslušenství Tvému bylo mi nápomocno; vezmi

si celé srdce mé, aby jiného si nežádalo, než Tobě se líbiti; vezmi si veškeru vůli mou, aby nechtěla, leč co Ty chceš. Objímám Tě a tisknu Tě k srdci svému, Vykupiteli můj; ach, neváhej se mnou se spojiti. Miluji Tě, ó Bože lásky, miluji Tě, jediné dobro mé. A kdo by si troufal Tebe se odříci, an jsi mi nyní poznati dal, jak jsi mne miloval a jak jsi mi milosrden byl, proměniv tresty, jichž bych byl zasluhoval, v milosti a v něžnou lásku? Ó, Panno nejsvětější, zjednej mi milost, ať věren jsem Synu Tvému.

36.

»*Smazav zápis úsudku, který byl proti nám, který nám byl odporný, i vzal jej z prostřed, přibiv jej na kříži.*« (Kolos. 2, 14.) Rozsudek náš byl již napsán, jímž jsme byli odsouzeni k smrti věčné, poněvadž jsme se vzbouřili proti velebnosti Božské, ji urazivše. A co učinil Ježíš Kristus? Krví svou smazal úpis našeho odsouzení, a aby se nám nebylo ničeho báti, přibil jej na svůj vlastní kříž, na němž dosti učinil smrtí svou za nás spravedlnosti Božské. Duše má, poznej, jak jsi zavázána tomuto Vykupiteli svému a slyš, co ti nyní Duch sv. na srdce klade: »*Na milost rukojmě nezapomínej*« (Sir. 29, 20.), který

dluhy tvé na sebe vzal a za tebe zaplatil, a účet zaplacení viz přibitý na kříži. Kdykoli si tedy vzpomeneš na hříchy své, popatři na kříž a důvěřuj! Viz to dřevo svaté, skropené krví Beránka Božího, obětovaného z lásky k tobě a doufej a miluj Boha, který tě tolik miloval.

Ano, Ježíši můj, všecko doufám od Tebe, ježto jsi dobrota nekonečná. To jest vlastnost Božské bytosti Tvé, odplácet se za zlé dobrým tomu, kdo provinění svá poznávaje, jich lituje a Tebe miluje. Ano, lituji nade všecko, milý Vykupiteli můj, že jsem tolik pohrdal dobrotou Tvou, a zraněn jsa láskou Tvou, miluji Tebe a toužebně si přeji Tobě se líbiti a konati vše, cokoli si přeješ. Ach, já ubohý, když jsem žil v hříchu, byl jsem otrokem ďábla, a on byl mým pánem. Nyní, co doufám býti v milosti Tvé, Ty jediný, můj Ježíši, jsi Pánem mým a jedinou láskou mou. Nechť Ti tedy náležím, nechť Ti náležím vždycky a úplně; neboť chci býti jenom Tvým a docela Tvým. Ne, nechci zapomenouti muk, která jsi vytrpěl pro mne, abych víc a více roznícen byl Tvou láskou a v ní rostl. Miluji Tě, přenejmilejší Vykupiteli můj; miluji Tě, ó, Slovo tělem učiněné, poklade můj, mé všecko, miluji Tě, miluji Tě.

37.

»*Pakli by kdo i zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A on jest oběť slitování za hříchy naše.*« (1. Jan. 2, 1. 2.) Ó, jak potěšitelná a povzbuzující jsou tato slova pro hříšníky kající! Ježíš Kristus jest v nebi jejich přímluvčím a on jim zajisté zjedná odpuštění. Ďábel pokoušívá hříšníka, jenž se byl vymknul poutům jeho, aby si nečinil žádné naděje na odpuštění. Avšak sv. Pavel povzbuzuje nás, řka: »*Kdo jest, ježto by odsoudil? Kristus Ježíš, který za nás umřel, . . . který se také přimlouvá za nás.*« (Řím. 8, 34.) Apoštol míní říci: Nenávidíme-li spáchaných hříchů, čeho bychom se báli? Kdo že jest ten, jenž nás má odsouditi? Ježíš Kristus, který proto umřel, aby nás nemusil odsouditi a jenž i nyní v nebi nás se ujímá. Potom dí dále: »*A protož, kdo nás odloučí od lásky Kristovy?*« Jakoby pravil: Když nám však Ježíš Kristus s takovou láskou odpustil a nás na milost přijal, kdo by měl tolik odvahy, aby se od něho odvrátil a se odloučil od lásky jeho?

Ne, Ježíši můj, neosměluji se déle žíti odloučen od Tebe a zbaven jsa lásky Tvé. Oplakávám těch nešťastných dnů, jež jsem strávil v Tvé nemilosti. Nyní doufám, žes mi

již odpustil; miluji Tě a Ty miluješ mne. Ty mne ovšem miluješ láskou nesmírnou, a já Tě miluji tak málo; dej mi více lásky. Dobroto nekonečná, lituji nade všecko, že jsem Tě dříve tolik zarmucoval; nyní Tě miluji nade všecko; miluji Tě více nežli sám sebe, a více se raduji, Bože můj, že jsi Ty nekonečně blažen, než kdybych já byl sebe více šťasten; poněvadž více miluji Tebe, jenž hoden jsi lásky nekonečné, nežli sebe, jenž nezasluhuji leč pekla. Ježíši můj, nežádám si od Tebe, leč Tebe.

38.

»*Pojďtež ke mně všickni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím.*« (Mat. 11, 28.) Slyšme, jak nás Ježíš Kristus, ubohé a sklíčené hříšníky zve s kříže, na němž přibit jsa pní, a s oltáře, na němž svátostně dlí, aby nás potěšil a obohatil milostmi svými. Ó, jak velikými tajemstvími naděje a lásky jsou nám umučení Ježíše Krista a nejsv. svátost oltářní! Tajemství, která by byla neuvěřitelna, kdyby víra o nich nás neujišťovala. Bůh vylévá všecku krev svou do poslední kapky (jak naznačují slova: »*Toť jest krev má nového zákona, která za mnohé* ***vylita*** *bude.*« Mat. 26, 28.). A proč? Aby zaplatil

dluh hříchů našich. A pak dává nám za pokrm duší našich toto vlastní tělo své, obětované již na kříži na naše spasení! Tato veliká tajemství měla by i nejtvrdší srdce láskou nejněžnější roznítiti a hříšníkům sebe zoufalejším důvěry dodati. Sv. apoštol praví, že jsme vůbec v Ježíši Kristu bohatými učiněni na všecko dobré, tak že nám neschází pražádné milosti. »*Ve všem učiněni jste bohatí v něm . . . tak že nemáte žádného nedostatku v žádné milosti.*« (1. Kor. 1, 5. 7.) Dostačí, prosíme-li tohoto Boha, aby se nám prokázal milosrdným, a zahrne nás milostmi dle svědectví téhož apoštola: »*Bohatý jest ke všem, kteří ho vzývají.*« (Řím. 10, 12.)

Nuže, Spasiteli můj, mám-li proč zoufati v odpuštění pro urážky Ti učiněné a pro tolikerou zradu svoji, mám tím více příčin k důvěře v dobrotivost Tvoji. Otče můj, opustil jsem Tě jako nevděčný syn; ale nyní vracím se k nohám Tvým rozlítostněn a dojat jsa tolikerým milosrdenstvím, jež jsi mi prokázal, a pokorně pravím: »*Otče, nejsem hoden slouti Tvým synem.*« Ty jsi pravil, že jest slavnost v nebi, když se obrátí hříšník. »*Bude radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím.*« (Luk. 15, 7.) Hle, všecko opouštím a vracím se k Tobě, ukřižovaný Pane můj; lituji z celého srdce, že jsem ztratil úctu

k Tobě a odvrátil se od Tebe. Přijmi mne znova na milost svou a rozpal mne svou láskou svatou, abych Tebe již nikdy neopustil. Tys pravil: »*Přišel jsem, aby život měli a hojněji měli.* (Jan 10, 10.) Proto doufám od Tebe nejen oné milosti, kterou jsem měl, prve než jsem Tě urazil, ale hojnější milosti, abych Tě miloval jedním plamenem. Kéž Tě miluji, Bože můj, jak jsi hoden býti milován. Miluji Tě nade všecko; miluji Tě více než sebe; miluji Tě z celého srdce svého a toužím po nebi, abych Tě tam miloval na věky. »*Což mi jest na nebi? a bez Tebe co jsem chtěl na zemi? Bůh srdce mého a díl můj jest Bůh na věky.*« (Žalm 72, 25. 26.) Ach, Bože srdce mého, vezmi si navždy celé srdce mé a vypuď z něho všelikou náklonnost, která se neodnáší k Tobě. Ty jsi jediný poklad můj, jediná láska má. Jen Tebe si přeji a ničeho více. — Ó, Maria, naděje má, připoutej mne přímluvou svou docela k Bohu.

Vroucí vzdechy

duše, která chce Ježíši Kristu docela náležeti.*)

I. Vroucí vzdechy živé víry.

Ó, nevěrci, kteří nevěříte v Boha, jak jste zpozdilí! Nevěříte-li, že jest Bůh, rcete, kdo vás stvořil? Jak si jen můžete pomysliti tvory, kterých by nebyl nikdo stvořil? Tento svět, jemuž se podivujete a v němž tak krásný a nezměnitelný řád vládne — že by byl povstal náhodou, která ni řádu ni rozumu nemá? Ó, ubozí! snažíte sebe samy přemluviti, že duše umírá tak, jako tělo za své běře; než, ó, Bože, co řeknete, až se octnete na věčnosti a uvidíte, že duše vaše jest věčná a na věky věkův nebudete moci neštěstí svého napraviti?

*) Affeti divoti a Gesù Christo d'un' anima, che . . .« Torino, 1880, I. pag. 451.

Věříte-li však, že jest Bůh, pak jest vám věřiti, že jest též pravé náboženství. Ale nevěříte-li, že náboženství římské, katolické církve naší jest pravé, nuže, které za pravé pokládáte? Snad náboženství pohanské, které připouštějíc tolik bohů, tím právě všecky ničí a zavrhuje? Či náboženství Mohamedovo, které jest směsí bajek, nesmyslů a nesrovnalostí? náboženství, vymyšlené nectným podvodníkem a spíše němé tváři než člověku slušící? Či náboženství židův, kteří měli ostatně zprvu víru pravou; ale zavrhše očekávaného Vykupitele svého, který učil novému zákonu milosti, ztratili víru, vlast a všechno? Či kacířův, kteří se odštěpili od církve naší prvotné, založené Ježíšem Kristem, jížto sám zaslíbení dal, že nikdy nezahyne, a tou měrou popletli články víry, že co tento věří, onen zavrhuje? Ó, jak velmi patrná to věc, že víra naše jest jediné pravá! Buďto jest jaká víra — a pak nemůže býti jiné náboženství pravé než naše; anebo není žádné víry, a všecka náboženství jsou falešná. Avšak toho nelze připustiti; neboť je-li Bůh, musí býti též víra pravá a náboženství pravé.

Než, jak zpozdilí jsou potom přečetní křesťané, kteří mají víru pravou, a přece žijí, jakoby nevěřili. Věří, že jest Bůh spravedlivý

Soudce, že jest nebe a věčné peklo, a žijí nicméně, jakoby nebylo ani soudu, ani nebe, ani pekla, ani věčnosti, ani Boha.

Ó, Bože, jak to možná, že křesťané věří v Ježíše Krista, věří, že se Bůh narodil v jeskyni, že žil 30 let život skrytý v dílně, pracuje a živ jsa ze dne na den jako prostý tovaryš; že byl konečně přibit na kříž a umřel strávен jsa bolestmi, — a že ho přece nemilují a hříchy svými jej urážejí?

Ó, víro svatá, osviť tolik ubohých zaslepených, kteří chvátají v záhubu věčnou! Ale vždyť toto světlo ozařuje a osvěcuje všecky lidi, věřící i nevěřící: »*Světlo pravé, které osvěcuje každého člověka.*« Proč jich tedy tolik hyne? Ó, zlořečený hříchu, ty oslepuješ mysl tolika ubohých duší, které prohlédnou teprve, až přijdou na věčnost, ale ach — tehdy nebude již lze napraviti, v čem pochybeno.

Čím to, můj Ježíši, že tolik služebníků Tvých uchýlilo se na poušť a do jeskyň, aby tam byli bedlivi spasení svého; že tolik urozených mužů ano i knížat odešlo do klášterů, aby tam žili v chudobě a v zapomenutí od světa, a zabezpečili si spásu věčnou; že tolik mučeníků všecko opustilo a tolik panen odřeklo se sňatku s nejpřednějšími velmoži a s radostí objali skřipce, meče, rozpálené plotny,

žhavé rošty a nejukrutnější smrt, aby neztratili milosti Tvé, — co zatím tolik jiných žije v hříších měsíce a léta, o Tebe nedbajíce?

Děkuji Ti, Ježíši můj, za světlo, kterým mě osvěcuješ a mi poznati dáváš, že všecky statky vezdejší nejsou leč dým, kal, marnost a klam, a že jenom Ty jsi dobro pravé a jediné.

Bože můj, děkuji Ti, žes mi dal tuto sv. víru a žes jí dodal takové jasnosti a pravdivosti vyplněním proroctví, pravostí zázraků, statečností mučeníků, svatostí učení a podivuhodným rozšířením jejím po všem světě, že kdyby nebyla pravá, musilo by se říci, že Tys nás oklamal, učiniv ji hodnověrnou tolika známkami pravdivosti, jimiž jsi ji pověřil.

Věřím všemu, čemukoli církev věřiti mě učí, poněvadž Ty jsi jí to všechno zjevil. Nežádám si pochopiti tajemství, která jsou nad rozum můj; dosti mi na tom, že Ty jsi to řekl. Prosím Tebe, abys ve mně rozmnožil víru: »*Přidej nám víry!*« (Luk. 17, 5.)

II. Vroucí vzdechy důvěry.

Můj Ježíši, děsí mě pohled na hříchy mé; ale více mě těší pohled na Tebe na kříži. Neodepřeš mně odpuštění, poněvadž jsi mi

ani krve ani života neodepřel. Rány Ježíšovy, vy jste nadějí mou!

Drahý Vykupiteli můj, až budu umírati, v posledních a nejprudších útocích pekelných, budiž útěchou mou! Doufám, že pro hořkou smrt, kterou jsi podstoupil za mne, dáš mi umříti v milosti své a se srdcem planoucím láskou. A pro tříhodinný smrtelný zápas, který jsi vytrpěl na kříži, dej mi milost, abych oddaně a z lásky k Tobě snášel všecky bolesti a úzkosti smrtelné. A Ty, ó, Maria, pro bolest, kterou jsi měla, když Ježíš, Syn Tvůj skonával, vypros mi milost, aby duše má umírala s vroucím povzdechem lásky k Bohu, by jej pak spolu s Tebou milovala na věky v nebi.

Můj Ježíši, pro zásluhy Tvé doufám od Tebe odpuštění všech urážek Ti učiněných. A jak bych se mohl báti, ukřižovaná lásko má, že mi neodpustíš, an jsi proto umřel, abys mi odpustil? — aneb že mi odepřeš milosrdenství svého, ano Tě s nebe přivedlo na zemi, abys duše mé hledal? Jak bych se obával, že mi nedovolíš Tebe milovati, an jsi tolik trpěl, abys si dobyl srdce mého? — aneb, že hříchové moji, jichž upřímně lituji, oloupí mě o milost Tvou, an jsi proto vycedil všechnu krev svou, abys hříchy mé smyl a pomohl mi získati si opět přátelství Tvé? Není mne tajno, že mě naplňuješ ošklivostí nad urážkami Ti

učiněnými, že mě osvěcuješ, abych poznal marnost všech věcí na světě, že mi dáváš poznati lásku, kterou jsi mě miloval, že ve mně vzbuzuješ touhu náležeti docela Tobě: samá to znamení, že mě chceš spasiti, — a chci býti spasen, abych věčně oslavoval v nebi milosrdenství Tvé: »*O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu.*« (Žalm 88, 2.) Srdce mé nechť jest stále proniknuto žalem, že Tě uráželo a touhou, milovati Tě z celého srdce.

Milý Vykupiteli můj a Soudce můj, až budu před Tebou státi, jakmile umru, ach, nezapuzuj mne od tváři své: »*Až přijdeš soudit, neodsuzuj mne!*« Nezavrhuj mne do pekla; neboť v pekle nemohl bych Tebe milovati. Ach nedej, aby svaté rány, které máš vtisknuté na znamení lásky své ke mně, byly mi na ustavičnou trýzeň. Nuže, odpusť mi, prve než mě odvoláš k soudu. Dej, ať, jak ponejprv tvář Tvou spatřím, uvidím ji mírnou, nikoli rozhněvanou. Prohlaš mě potom za vyvolenou ovečku svou a nikoli za kozelce zavrženého: »*Umřels pro mne v lásky pudu — nebuď na zmar tolik trudu!*« Krev Tvá nechť není na mně ztracena!

Jsem arci hříšníkem, ale Tys pravil, že nechceš smrti hříšníkovy: »*Nechci smrti bezbožného, ale aby se obrátil . . . a živ byl.*«

(Ezech. 33. 11.) Všeho zanechávám a odříkám se všech statků pozemských: rozkoší, bohatství, důstojností, cti a slávy — vidím, že to všecko jest rmut, klam a jed — a obracím se k Tobě, Bohu svému. Ukřižovaný Ježíši můj, chci jen Tebe a nic jiného.

Ó, Bože a drahý Vykupiteli můj, abys mi mohl dáti nebe, nasadil jsi život, a já pro zlořečené chtíče své ztratil jsem nebe i Tebe, dobro nekonečné. Nezasluhuji přijíti do oné říše svatých, ale Tvá krev a smrt dodávají mi naděje k ní. Ano, doufám od Tebe nebe a toužím po něm; ne snad, Ježíši můj, abych se tam lépe měl, ale abych tam Tebe více miloval a byl jist, že Tě budu vždycky milovati.

Kdy pak se toho dočkám, lásko má a mé všecko, abych objal nohy Tvé a zlíbal ony rány, které byly zárukou lásky Tvé a příčinou spasení mého?

Můj Ježíši, čtu ve svědomí svém rozsudek smrti, jíž bych zasluhoval pro urážky Ti učiněné; avšak čtu po té na kříži Tvém rozsudek milosti, kterou jsi mi smrtí svou zjednal: »*V Tebe, Hospodine, jsem doufal, nechť nejsem zahanben na věky.*« (Žalm 30, 1.)

Drahý Spasiteli můj, doufám, že jsi mi odpustil minulé hříchy mé. Vzpomínaje dřívější pronevěry své, bojím se budoucna; avšak

táž bázeň rozmnožuje důvěru mou; neboť poznávaje slabost svou vidím, že mi již nelze spoléhati na sebe a na svá předsevzetí, a proto doufám jen od Tebe potřebné síly, abych Ti zůstal věren.

I to mě naplňuje strachem, že nevím, budu-li spasen, či zavržen; než, vidím-li Tebe, nejmilejší Ježíši můj, jak umíráš na kříži, abys mi zjednal spasení, blahá naděje mě osvěžuje, řkouc mi, že Tě budu milovati a že Tebe milovati nepřestanu ani zde, ani na onom světě, ujišťujíc mě, že se jednoho dne ocitnu v říši lásky, kde budu všecek a neustále pláti láskou k Tobě, bez bázně, že Tě kdy ztratím.

Ani nyní nevím, jsem-li hoden Tvé lásky či nenávisti, avšak cítím, že mám velikou nenávist hříchu a že jsem ochoten vytrpěti jakoukoli smrt, nežli ztratiti milost Tvou. Cítím dále, že mám velikou touhu Tě milovati a náležeti docela Tobě: samé to dary Tvé a znamení, že mě miluješ. Mám-li tedy proč báti se pro svoje hříchy, mám ještě více příčin důvěřovati v dobrotu Tvou pro milosrdenství, které jsi mi prokázal. Oddávám se zcela v ruce Tvé, na kříži hřeby probodnuté, aby mě od pekla vysvobodily: »*V ruce Tvé poroučím ducha svého; vysvobodils mne Hospodine, Bože pravdy.*« (Žalm 30, 6.)

Sv. apoštol praví: »*Který ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všecky ho vydal, kterak nám také s ním všeho nedá?*« (Řím 8, 32.) Dal-li nám tedy, můj Ježíši, Otec Tvůj Tebe a uložil-li Ti umříti za nás, jak bychom se báli, že nám odepře odpuštění, milosti své, setrvání, lásky své a nebe? »*S ním všecko, všecko, všecko nám dal.*« Ano, Vykupiteli můj, všecko doufám od krve, kterou jsi prolil za nás: »*Přispěj na pomoc svým služebníkům, které jsi vykoupil svou drahou krví.*«

Ó, Královno nebeská, ó, Matko Boží, ó, naděje naše a hříšníků útočiště, ustrň se nad námi: »*Naděje naše, buď zdráva! Útočiště hříšníků, oroduj za nás!*«

III. Vroucí vzdechy lítosti.

Můj Ježíši, pro onu ošklivost nad hříchy mými, kterou jsi měl v zahradě Getsemanské, dej mi pravou lítost nad urážkami, jež jsem Ti učinil. Zlořečené hříchy mé, nenávidím a zavrhuji vás; vy jste mě oloupily o milost Pána mého. Lituji, Ježíši můj, že jsem se od Tebe odvrátil. Ó, by mě bylo stihlo kterékoli zlo, než abych Tě byl kdy urazil!

Ó, nejsladší Vykupiteli můj, pomyslím-li, jak jsem Tě zarmucoval, nepláči tolik žalostí

nad peklem, jehož jsem zasluhoval, ale pláči, láskou jsa dojat, kterou jsi ke mně měl. Nenítě ani oheň pekelný, jehož bych hoden byl, tak prudký, jako nesmírná láska, kterou jsi mi dal na jevo ve svém utrpení. A přec, ó Bože, věda, že jsi, ó, Pane můj, byl svázán pro mne, bičován pro mne, ve tváři popliván pro mne, na kříž povýšen pro mne a že jsi umřel pro mne, jak jsem mohl tolikráte pohrdnouti milostí Tvou a Tebe opustiti? Umřel bych bolestí, když na to vzpomenu, želím toho a nad všeliké jiné zlo mě to hněte.

Poznávám, jak zle jsem učinil, odloučiv se od Tebe, nejvyššího dobra svého. Měl jsem raději vytrpěti jakoukoli trýzeň, jakékoli zlo a jakoukoli smrt, než Tebe uraziti; či mohl-li jsem větší zlo spáchati, nežli dobrovolně ztratiti milost Tvou? Ó, Ježíši můj, nic mne nermoutí tolik, jako to, že jsem pohrdl Tebou, dobrotou nekonečnou.

Děkuji Ti, Pane můj, za sladké zaslíbení, že odpustíš hříšníkům a zapomeneš na hříchy toho, jenž toho lituje, že Tebe urazil: »*Všech nepravostí jeho, které činil, nevzpomenu.*« (Ezech. 18, 22.) To vše jest ovoce Tvého utrpení. Ó, sladké utrpení! Ó, sladké milosrdenství! Ó, sladká lásko Ježíše Krista! Vy jste naděje má! Ach, mne ubohého, Ježíši můj,

kdybys nebyl umřel a nebyl zapravil dluhy mé za mne!

Ó, Bože, já jsem Tě hleděl jen urážeti, a Ty jsi mě stále milosrdenstvím zahrnoval. Hřešiv ani jsem na lítost nepomyslil; ale Tys neopomíjel k pokání mě volati. Slovem, činil jsem, seč jsem byl, abych zahynul, a Ty jsi činil, řekl bych, seč jsi byl, abych unikl zahynutí. Ty jsi tedy dobro nekonečné, a já jsem Tebou pohrdl. Ty jsi Pán můj, a nic jsem si Tebe nevážil. Ty jsi dobrota neskonalá, a já jsem se od Tebe odvrátil. Ty jsi hoden lásky nekonečné a tolik jsi mě miloval, a já jsem Tebe nemiloval a tolik jsem Tě zarmucoval. Ale Tys pravil, že Ti nelze pohrdnouti srdcem pokorným a skroušeným. Nuže, obímám kajícně kříž Tvůj a lituji z celého srdce, že jsem Tebou pohrdal. Přijmi mně na milost pro onu krev, kterou jsi vycedil za mne.

Ó, Maria, naděje hříšníků, vymoz mi odpuštění, setrvání a lásku k Ježíši Kristu.

IV. Nábožná předsevzetí.

Můj Ježíši, miluji Tě a jsem pevně odhodlán raději všecko opustiti, nežli se odříci milosti Tvé. Jsem sláb, ale Ty jsi silen. Silou svou posilni mě proti všem nepřátelům mým, Doufám toho od utrpení Tvého: »*Hospodin*

osvícení mé a spasení me, kohož se budu báti.«

Nebojím se, ukřižovaný Spasiteli můj, bych měl ztratiti i jmění své, příbuzné své a třeba život svůj; bojím se jediné, abych neztratil přátelství Tvého a lásky Tvé. Bojím se, abych Tebe nerozhněval a nepozbyl milosti Tvé. Ale Ty jsi naděje má. Prosím Tebe, zachovej mi tuto lásku svatou a pomoz mi, ať nade vším zvítězím a ve všem Tobě se líbím.

»*Nejsladší Ježíši, nedej mi se odloučiti od Tebe.*« Jsem dílo rukou Tvých; jsem vykoupen krví Tvou; nedopouštěj na mne toho neštěstí, abych ztratil lásku Tvou a se odloučil od Tebe. Stůj vždycky při mně ve všech nebezpečenstvích, která mne potkají, a dej, ať se v nich utíkám vždy k Tobě o pomoc. Cítím, že mám velikou touhu býti Tobě věren a žíti jediné Tobě ostatek života svého; propůjč mi k tomu potřebné síly; doufám jí od Tebe.

Můj Ježíši, rozmnož ve mně sv. bázeň, abych Tebe nezarmoutil. Děsí mě dřívější pronevěra má, ale zásluhy Tvé a tolikeré milosti, jež jsi mi prokázal, naplňují mě důvěrou a opravňují mě k naději, že mne nyní neopustíš, an Tě miluji, ježto jsi mi tak milostiv byl, když jsem na lásku Tvou ani nepomýšlel. Nespoléhám na síly své, dobře věda, jak jsou

malomocny; spoléhám jediné na dobrotivost Tvou a pevně doufám, že se již nikdy od sebe nerozdvojíme.

Ó, kdo mi dá záruku, Ježíši můj, že již nikdy Tebe neztratím a že Tě budu vždycky milovati? Oddávám se však do Božské vůle Tvé, která tomu tak chce a ve prospěch můj to řídí, abych až do smrti žil v této nejistotě, bych nepřestával úžeji a úžeji s Tebou se spojovati a Tebe prositi: »*Nedej mi se odloučiti od Tebe.*« Ano, můj Ježíši opakuji prosbu tu, a dej mi milost, abych ji vždycky opakoval: »*Nedej mi se odloučiti od Tebe; nedej mi se odloučiti od Tebe.*«

Vykupiteli můj, nechci Tebe již nikdy opustiti. A kdyby Tě všickni lidé měli opustiti, já Tebe neopustím, bych měl i život ztratiti. Prohlašuji, byť nebylo ani nebe ani pekla, že nechci upustiti od lásky Tvé; neboť třeba nestávalo odměny pro toho, kdo Tě miluje, ani trestu pro toho, kdo Tebe nemiluje, hoden jsi nicméně, ó, lásko má, býti nekonečně milován.

Ó, by se vrátila má léta uplynulá, strávil bych je úplně v lásce Tvé! Ale ta se již nevrátí. Díky Tobě, že jsi na mne čekal a že jsi mne nezavrhl do pekla, jak jsem zasluhoval. Poněvadž jsi tedy na mne čekal, zasvěcuji Ti celý ostatní život svůj. Veškery mé myšlénky,

žádosti a vroucí vzdechy nechť nemají jiného cíle, než Tobě se líbiti a vyplniti Tvou vůli svatou!

Nejmilejší Ježíši můj, nebudu čekati až na sklonek života svého, abych Tě objal; objímám Tě již nyní a těsně se vinu k přibitým nohám Tvým. Ukřižovaná lásko má, abys mi zjednal dobrou smrt, podrobil jsi se smrti tak bolestné a opuštěné; v onu chvíli až mě všickni zde na zemi opustí, neopouštěj Ty mne, Vykupiteli můj. Nedej, abych Tě ztratil a byl odloučen od Tebe. Skryj mě ve svaté rány své, a v nich nechť vypustím duši svou, láskou k Tobě zanícenou, abych přišel k Tobě a věčně Tě miloval.

V. Vroucí vzdechy lásky.

Ó, Pastýři, ovečky své tolik milující, že jsi dal pro ně nerci bohatství svá, ale veškeru krev svou. Ó, dobroto, ó, lásko, ó, něžnosti Boha k duším! Ó, bych mohl i já, Ježíši můj, dáti krev svou a život svůj na kříži, nebo pod mečem z lásky k Tobě, jenž jsi dal život svůj na kříži pro mne! Nechť všichni andělé a tvorové velebí věčně věkův nekonečnou lásku Tvou k lidem! Ó, bych mohl smrtí svou učiniti, aby Tě všickni lidé milovali! Přijmi milostivě, ó Pane můj, toto přání

mé a dej mi milost, abych něco pro Tebe vytrpěl, prve než umru.

Ó, jak málo to bylo, Spasiteli světa, když sv. mučeníci trpěli muka skřipců, železných háků, rozžhavených přílb a objali nejukrutnější smrt z lásky k Tobě, Bohu svému, který jsi umřel z lásky k nim! Tys umřel i pro mne, a co já jsem učinil dosud, co živ jsem, z lásky k Tobě? Můj Ježíši, nedej mi tak umříti. Miluji Té a hotov jsem vytrpěti pro Tebe, cokoli chceš. Přijmi toto nabídnutí mé a dej mi sílu, abych je vykonal.

Ukřižovaný Ježíši můj, Ty jsi již s kříže předvídal všecky urážky, které Ti učiním, a přichystal jsi mi již odpuštění. Předvídal jsi záhubu mou a měl jsi již pohotově pomoc. Viděl jsi nevděk můj a připravil jsi již výčitky svědomí, strach, spasitelná vnuknutí, pobídky k pokání, vnitřní útěchu a tolik něžných a milostných projevů lásky své. Učinil jsi tedy sázku se mnou, kdo s koho: zvítězím-li já nad Tebou urážkami, čili Ty milostmi; získám-li já, vyzývaje Tě, abys mě trestal, čili Ty, vábě mne, abych Tě miloval. Ó, Bože můj, kdy pak přemohu všecko z lásky k Tobě, jenž jsi dal život za mne? Kdy přetrhám všecka pouta, abych se spojil s Tebou a s vůlí Tvou? Přeji si toho a mám vůli to vykonati, ale na Tobě jest, uvésti to

v skutek. Není v mé moci tak učiniti. Ty jsi slíbil vyslyšeti prosícího; prosím Tebe o to velmi snažně; nechci již umříti, ani živ býti v nevděčnosti k takové dobrotě.

Ó, Slovo vtělené, ó, muži bolestí, jenž jsi se narodil, abys žil v samých bolestech! Ó, první a poslední z lidí: *první*, jakožto Bůh a Pán veškerenstva; *poslední*, poněvadž jsi s sebou nechal nakládati zde na zemi jako s nejsprostším ze všech lidí, že jsi snášel i poličky, plvání, úšklebky a zlořečení od vývrhele člověčenstva. Ó, Beránku Boží, ó, lásko nekonečná, lásky nekonečné hodná, jenž jsi dal pro mne krev i život, miluji Tě, a v oběť Ti přináším krev svou i život svůj. Ale co jest krev bídného červa proti krvi Boží? Co život hříšníkův proti životu velebnosti nekonečné?

Můj milý Ježíši, jenž puzen jsa převelikým milosrdenstvím svým, přišel jsi na zemi hledat nás, oveček ztracených, ach, nepřestávej hledati mne bídného, dokud mne nenalezneš. Rozpomeň se, že jsi též pro mne vylil krev svou.

Ó, Ježíši můj, jenž jsi z lásky ke mně obětoval se na kříži a jsi na něm umřel bolestmi stráven, miluji Tě a žádám se docela obětovati lásce Tvé. Vztáhni jednu z přibitých rukou svých a vytáhni mě z kalu hříchů mých, zahoj tolik ran duše mé, spal

a znič ve mně všecku lásku, která se nevztahuje k Tobě. Ty to můžeš učiniti, učiň to tedy pro své umučení; doufám, že mne neoslyšíš.

Poněvadž mě miluješ, neodepřel jsi mi krve ni života; poněvadž Tě miluji, nechci Ti ani já ničeho odepříti, čehokoli si ode mne přeješ. Dal jsi se mi všecek bez výminky ve svém umučení a v nejsv. svátosti oltářní; i já se ti všecek daruji bez výminky. Rci, čeho si ode mne žádáš, s pomocí Tvou rád všecko učiním.

Mluvte, ó, zatracenci! rcete z toho žaláře, v němž dlíte, co vás více trápí v pekle: oheň, který vás sžírá, čili láska, kterou Ježíš Kristus vás miloval? Ó, ovšem, že tato jest vašeho pekla peklem, uvážíte-li, že Bůh sestoupil s nebe na zemi, aby vás spasil, a že vy zavřevše oči světlu, dobrovolně jste chtěli zahynouti a ztratiti toto dobro nekonečné, svého Boha, který nebude již nikdy vaším, aniž jej budete moci kdy získati.

Ó, Ježíši můj, poklade můj, živote můj, potěšení mé, lásko má, mé všecko, děkuji Ti za osvícení, kterého jsi mi udělil. Miluji Tě a jiného se nebojím leč toho, abych Tebe neztratil a nemohl Tebe milovati. Dej, ať Tě miluji, a pak děj se se mnou, jak Tobě se líbí.

Ukřižovaný Ježíši můj, ach, přetrhej svazky nezřízených náklonností mých, které mi brání spojiti se docela s Tebou, a spoutej mě zlatými pouty své lásky; ale spoutej mě tak pevně, abych se již nikdy nemohl od Tebe odtrhnouti. Ona něžnost, s kterou jsi mě miloval, dostačovala ovšem, aby mě k Tobě připoutala; avšak vidím, že nejsem přece tak s Tebou spojen, jak bych si přál. Učiň Ty to, neboť Ty jediný to můžeš učiniti.

Ó, lásko Ježíše mého, Tys láska a naděje má. Ježíši můj, toužím po čisté lásce Tvé, nehledající vlastního prospěchu, a nic nedbám, že samoláska má nebude spokojena. Dej, ať Tebe miluji, a to jediné mi stačí.

Vím, Pane můj, že si přeješ, abych Tě miloval, a že jsi mne proto do pekla nezavrhl, a že již od tolika let neustále za mnou chodíš, mi namlouvaje: miluj mě, miluj mě z celého srdce svého! Rci, co mi jest činiti, abych se Ti docela zavděčil? Hle, tu mě máš, daruji Ti vůli svou, svobodu svou, sebe celého; více nevím, co bych Ti dal. Nežádám si zde na světě ani radostí, ani cti. Jediná radost a čest, po níž srdce mé prahne, jest, býti docela Tvým. Přijmi mě, přispěj mi na pomoc milostí svou a nikdy mne neopouštěj! „*Spomocníkem mým buď: neopouštěj mne, aniž pohrdej mnou, Bože, Spasiteli můj.*« (Žalm 26,

9.) Lásko má a Spasiteli můj, nepohrdni mnou, jak bych zasluhoval; rozpomeň se, co Tě duše má stála, a spasiž mě; spása má budiž milovati Tebe a nemilovati než Tebe.

Ježíši můj, nechci od Tebe leč Tebe. Tys pravil, že miluješ toho, kdo miluje Tebe: »*Já milující mě miluji.*« Miluji tě, miluj i Ty mě. Ach, já ubohý, byl jsem kdysi v nenávisti u Tebe pro svoje hříchy; ale nyní jich nenávidím více, než jakéhokoli zla a miluji Tě nade všecko. Miluj i Ty mě a již se nehněvej na mne. Bojím se více hněvu Tvého, nežli všech muk pekelných.

Milovaný Vykupiteli můj, se sv. Terezií dím: *Ježto mi žíti jest, nechť žiji jediné Tobě; zájmy naše nechť od nynějška umlknou! Či může-li většího býti zisku, než uspokojiti Tebe?*«

VI. Vroucí vzdechy srovnalosti s vůlí Boží.

Můj Ježíši, kdykoli řeknu: »*Buď Pán Bůh pochválen;*« anebo: „*Staň se vůle Boží,*« mám v úmyslu přijati vše, cokoliv o mně ustanovíš zde i na věčnosti. Nežádám si jiného úřadu, ani obydlí, ani oděvu, ani jiné stravy, ani jiného zdraví, než jakého Ty mi dopřeješ.

Nepřeji si jiného zaměstnání, ani vloh, ani blahobytu, než kterého jsi mi udělil. Je-li Tvá vůle, aby práce mé se nezdařily, aby záměry mé se pokazily, abych ztratil při, abych přišel o svůj majetek, — chci též já tomu tak.

Chceš-li, aby mnou bylo pohrdáno, abych byl nenáviděn, aby jiní měli přednost, abych byl haněn a sužován i od svých nejmilejších přátel, — chci tomu též já.

Chceš-li, abych úplně zchudl, abych z vlasti byl vypověděn a v lecjakém bídném zákoutí byl uvězněn a abych v ustavičném trápení a v úzkostech životem se vlekl, — chci i já tomu tak.

Chceš-li, abych byl stále nemocen, abych byl samý vřed a rána, abych byl na lůžko upoután a ode všech opuštěn, staniž se, jak Tobě se líbí a dokud se Ti líbiti bude. I život svůj kladu do rukou Tvých a přijímám onu smrt, kterou mi ustanovíš; a také co do smrti příbuzných a přátel svých i ve všem ostatním srovnávám se úplně s vůlí Tvou.

Snáším se též s vůlí Tvou i co do duchovního prospěchu svého. Žádám si Tě milovati v tomto životě ze všech sil svých a přijíti do nebe, abych Tě tam miloval, jak Tě milují Serafové; avšak i v tom děj se vůle Tvá. Chceš-li mi dáti jen jediný stupeň lásky,

milosti i slávy, nežádám si více, poněvadž jest to vůle Tvá. Vyplnění vůle Tvé jest mi nade všecken prospěch můj. Slovem, Bože můj, nakládej se mnou a se vším, co mého jest, jak Tobě se líbí, a nehleď na vůli mou; neboť nechci ničeho jiného, než co Ty chceš. Ať se mnou naložíš jakkoli; ať mi pošleš věci hořké nebo sladké; co mi se líbí, neb co mi se protiví, všecko s radostí objímám; neboť jak toto tak ono přichází z rukou Tvých.

Obzvláště však, Ježíši můj, přijímám smrt a veškery bolesti, které ji budou provázeti, jak Ty tomu chceš, na tom místě a v tu dobu, kde a kdy Ty chceš. Spojuji je, Spasiteli můj, s Tvou smrtí svatou a obětuji Ti je na důkaz lásky své k Tobě. Chci umříti, abych se Ti zalíbil a vyplnil Tvou vůli svatou.

VII. Rozličné vroucí vzdechy.

Ó, nešťastný stav duše hříšné, ztrativší Boha! Žije ubohá, žije však bez Boha. Bůh nad ní bdí, ale již jí nemiluje, jí nenávidí, ji v ošklivosti má. Nuže, duše má, i Ty jsi žila kdysi bez Boha. Pohled na tebe nepůsobil Ježíši Kristu žádných radostí, jako když jsi byla v milosti jeho, nýbrž hrůzu. Blahoslavená Panna Maria patřila na Tebe s útrpností, ale ukrutnost tvá se jí protivila. Obcoval jsi mši

svaté a ve sv. hostii zřel jsi Ježíše Krista, svého nepřítele. Ach, Bože můj, mnou pohrzený a ztracený, odpusť mi a dej se mi nalézti. Já jsem Tě ztratil, ale Ty jsi mne neopustil. A nevrátil-li jsi se dosud do srdce mého, prosím, vrať se nyní ke mně, an lituji z celého srdce, že jsem Tě hněval. Ach, dej mi poznati návrat svůj skrze velikou bolest mou nad hříchy mými a krze velikou lásku k Tobě.

Přemilý Pane můj, než bych se odloučil od Tebe a ztratil milost Tvou, chci raději trpěti kteroukoli muku. Otče věčný, pro lásku Ježíše Krista Tebe prosím, dej mi milost, abych Tebe již do smrti neurazil. Nech mě spíše umříti, než abych tě nanovo opustil a Tebou pohrdl.

Ach, ukřižovaný Ježíši můj, popatři na mne s onou láskou, s kterou jsi na mne hleděl, když jsi pněl na kříži a za mne umíral. Pohleď na mne a slituj se nade mnou. Uděl mi povšechné odpuštění veškerých urážek Ti učiněných. Dej mi sv. setrvání, dej mi svou lásku svatou, dej mi dokonalé srovnání s vůlí svou, dej mi nebe, abych Tě tam vždycky miloval. Nezasluhuji ovšem ničeho; než sv. rány Tvé dodávají mi odvahy, abych doufal od Tebe všeho dobrého. Ó, Ježíši duše mé, pro lásku, která Tě přijměla umříti za mne,

daruj mi lásku svou. Vezmi mi lásku k tvorům, dej mi oddanost v souženích a učiň, ať všecka láska má odnáší se jedině k Tobě, abych ode dneška nemiloval leč Tebe.

Ty jsi mě stvořil, Tys mě vykoupil, Tys mě učinil křesťanem, Tys mě zachoval na živě, když jsem žil v hříchu, Tys mi již tolikráte odpustil, ať krátce dím, Tys mě místo tresty zahrnoval jen milostmi, rci, kdo Tě má milovati, kdybych já Tebe nemiloval? Nuže, nechť vítězí nade mnou milosrdenství Tvé; v čím větším ohni měl jsem hořeti v pekle, tím větším ohněm lásky nechť planu k Tobě, Ježíši můj, lásko má, klenote můj, mé nebe a mé všecko.

Ó, vtělení, ó, vykoupení, ó, utrpení Ježíše Krista! ó, Kalvarie, ó, biče, ó, trní, ó, hřeby, ó, kříži, které jste mučily Pána mého! Ó, líbezná jména, připomínající mi lásku, kterou Bůh mě miloval, ó, nevypadávejte nikdy z mysli mé a ze srdce mého! Uvádějte mi stále na pamět, jaká muka Ježíš Kristus, Vykupitel můj, vytrpěl pro mne. Ó, rány přesvaté, vy jste ustavičnou skrýší duše mé a blaženou výhní, v níž rozněcována bývá láska Boží.

Můj milý Ježíši, zasluhoval jsem k peklu odsouzen a od Tebe navždy odloučen býti; nebráním se ohni, ani jiným mukám pekelným, chceš-li mě jimi po právu trestati; toho však

přijati nemohu, abych upustil od lásky Tvé. Dej, ať Tebe miluji, a pak mě pošli kamkoliv. Jest spravedlivo, abych trpěl za hříchy své; ale bylo by nanejvýš nespravedlivo, kdybych měl Tebe nenáviděti a proklínati, jenž jsi mě stvořil, mě vykoupil a tolik mě miloval. Spravedlivost žádá, abych Tě miloval a věčně Tě oslavoval. Ano, dobrořečím Ti a miluji Tě, Ježíši, lásko má, a doufám, že Tě budu na věky milovati a velebiti.

Nejsladší Vykupiteli můj, vidím, že si přeješ, abych byl docela Tvým. Ó, nedej, aby ode dneška část té lásky tvorové mi zabrali, která náleží jediné Tobě. Ty jediný hoden jsi vší lásky mé, Ty jediný jsi líbeznost nekonečná, Ty jediný jsi mě miloval opravdově; proto chci jediné Tebe milovati a jediné Tobě, seč jsem, se líbiti. Všeho se odříkám, rozkoší, bohatství, cti a všech světa tvorů. Ty jediný mi stačíš, Ježíši můj, jediné Tebe si žádám a ničeho více.

Odstupte ode mne, náklonnosti pozemské. Postoupil jsem vám kdysi srdce svého, ale tehdy jsem byl slep; nyní však, co mě milosrdný Bůh osvítil a poznati mi dal marnost tohoto světa a lásku, kterou mě miloval a vůli svou, abych jemu daroval veškeru lásku svou — jemu jedinému je zasvěcuji. Ano, můj Ježíši, budiž Ty Pánem celého srdce mého, a

neumím-li Ti ho nadobro dáti, jak si přeješ, vezmi si je sám a učiň je docela svým. Miluji Tě, Bože můj, z celého srdce, miluji Tě více než sebe. »*Táhniž mne*« za sebou, Pane můj, připoutej mě docela k sobě a utlum ve mně veškeru lásku k věcem stvořeným.

Ó, nebe, ó, vlasti duší milujících, ó, královský paláci lásky, ó, bezpečný přístave, kde se Bůh věčně miluje, kde se není báti, že jej kdy ztratíme, ó, kdy mi bude dáno vejíti do předsíní jeho, kdy svléknu se sebe toto nešťastné tělo své a budu prost tolika nepřátel, kteří neustále usilují oloupiti mě o milost Boží! Ó, ukřižovaný Ježíši můj, dej mi poznati veliké statky, které jsi připravil duším Tě milujícím. Dej mi velikou touhu po nebi, abych zapomenul na tuto zemi a v něm ustavičně v duchu dlel, a abych co živ netoužil po ničem jiném, než odejíti z tohoto vyhnanství, abych tváří v tvář na Tebe patřil a Tě miloval v království Tvém. Nejsem arci toho hoden, a vím, že jsem byl kdysi zapsán v knize do pekla odsouzených; nyní však, jsa v milosti Tvé, jak doufám, prosím Tebe pro krev, kterou jsi vylil na kříži za mne, ó, zapiš mě do knihy života. Ty jsi zemřel, abys mi získal nebe; chci je, toužím po něm a doufám tam přijíti pro zásluhy Tvé, abych Tě tam miloval ze všech sil a strávil se láskou Tvou. Tam,

zapomena sebe i všech ostatních věcí, nebudu mysliti, než na Tvou lásku, nebudu prahnouti, leč po Tvé lásce, nebudu jiného činiti, než Tebe milovati. Ó, Ježíši můj, kdy pak to bude? Ó, Maria, Matko Boží, přímluva Tvá uvediž mě do nebe. »*I protož, orodovnice naše . . . Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž.*«

Vroucí povzdechy lásky k Bohu.

1. Kdož jsem, ó Pane, že jsi mě tolik miloval a tolik si žádáš ode mne milován býti?

2. Ó, líbeznosti nekonečná, miluji Tě; než spíše bych říci měl, Bože můj, že Tebe nemiluji.

3. Miluji Tě nade všecko, více než život svůj, více než sama sebe; a přece Tě miluji příliš málo.

4. Ó, Králi nebeský, budiž též králem srdce mého; nechť jsem docela majetkem Tvým!

5. Všeho se odříkám a Tobě se oddávám. Objímám Tě a tisknu Tě k srdci svému. Nepohrdej mnou, dobro neskonalé; neboť Tě miluji.

6. Již jsi mě připoutal k sobě, ó, Ježíši můj; jak bych se měl od Tebe odloučiti? Miluji Tě a nikdy neupustím od lásky Tvé.

7. Spojiž se se mnou, ó, Pane; nedej se zastrašiti špínou hříchů mých!

8. Bože, Bože můj, koho bych miloval, ne-li Tebe, živote můj, lásko má, mé všecko?

9. »*Vyvolený z tisíců.*« Bože můj, Ty jediný, Ty jediný budiž předmětem lásky mé.«

10. Vykupiteli můj, nežádám od Tebe jiného než Tebe.

11. Kéž se mohu všecek stráviti pro Tebe, jenž jsi se všecek strávil pro mne!

12. Vezmi si, ó, Pane, veškeru vůli mou a nalož se mnou, jak se Ti líbí.

13. Ó, Bože nepoznaný! Ó, Bože nemilovaný! Ó, bloud, kdo Tebe nemiluje!

14. Ó, Bože můj, věděl jsem, jak velice Tě hříchem zarmucuji, a přece jsem hřešil? Jak jsem to mohl učiniti?

15. Kdybych byl tehdáž umřel, nemohl bych Tě již milovati; nyní však mohu i chci Tebe milovati.

16. Nedej, ó, Pane, abych Tě po tolika milostech znova zradil. Nech mě raději umříti.

17. Čekal jsi na lásku mou. Ano, chci Tě milovati.

18. Zvítězil jsi nade mnou, Bože můj; již se Ti vzdávám a se Ti daruji.

19. Ó, Bože, kolik let jsem zmařil, an jsem Tebe nemiloval.

20. Zasvěcuji Ti, ó, Bože můj, ostatek života svého. A kdož ví, jak dlouho budu ještě živ?

21. Co jsou bohatství? co čest? co rozkoše? Jen po Bohu, jen po Bohu touží duše má!

22. Ó, Králi srdcí, zaraž trůn svůj v srdci mém. Ach, přitáhni mě docela k sobě.

23. Připoutej mě tak pevně k sobě, ó, Bože, abych se již nikdy nemohl od Tebe odtrhnouti.

24. Neopouštěj mne, a neopustím Tebe, a budeme se vždycky milovati, ó Bože, Bože můj!

25. Učiň mne docela svým, prve než umru, můj Ježíši, má lásko, živote a poklade můj, mé všecko!

26. Ó, Ježíši můj, ukaž se mi s tváří milostivou, až Tě poprve spatřím.

27. Kdy pak budu moci zvolati: Bože můj, již mi Tebe nelze ztratiti!

28. Kdy Tě uvidím, ó, Pane, tváří v tvář, a kdy Tě budu milovati po celou věčnost a ze všech sil svých?

29. Ach, nekonečné dobro mé, co živ budu, nevyjdu z nebezpečenství tebe ztratiti!

30. Můj Ježíši, příliš jsi mě zavázal k lásce své; ano, chci Tě milovati. Miluji Tě, miluji Tě, miluji Tě.

31. Otče věčný, pro lásku Ježíšovu, daruj mi lásku svou.

32. Dovol, ať miluje Tebe jeden z největších nevděčníků, kteří kdy na světě žili.

33. Bože můj, chci Tě velice milovati v životě tomto, abych Tě velice miloval v životě onom.

34. Ó, Ježíši můj, Ty jsi se mi všecek daroval, i já se Ti všecek daruji.

35. Co by mě mělo více těšiti, než Tobě, Bože můj, činiti radost?

36. Přemilý Ježíši můj, jak jsem Tě urážel, tak Tě chci nyní milovati.

37. Miluji Tě, dobroto nekonečná; dej mi poznati, jak veliké jest dobro, jež miluji!

38. Ježíši můj, Tys vinný kmen, já jsem ratolest; nechť jsem vždycky s Tebou spojen; nedej, abych se kdy od Tebe odtrhl!

39. Ó, Bože můj, jak se z toho raduji, že jsi nekonečně blažen!

40. Kde jsi, ó Pane? Jsi v srdci mém, či nejsi? Jsem v milosti Tvé, čili nic? Věř, že Tě miluji; ano, miluji Tě a miluji Tě více nežli sama sebe.

41. Můj Ježíši, daruj mi lásku, které si ode mne přeješ.

42. Ó, bych Tě byl vždycky miloval!

43. Kéž Tě přece miluji, Bože můj, kéž

Tě miluji. Miluji Tě sice, ale miluji Tě tuze málo.

44. Dej, ó, Pane, ať Tebe velice miluji a všecko přemohu, bych se Ti zalíbil.

45. Daruji Ti vůli svou. Nechci nic jiného, než co Ty chceš.

46. Nežádám Tebe za to, co by se líbilo mně, ale co Tobě se líbí, ó, Bože můj, lásko má, mé všecko!

47. Ó, neskonalý Bože, nejsem hoden Tebe milovati; dovol však, ať Tebe smím milovati!

48. Doufám Tebe věčně milovati, ó, Bože věčný.

49. Ó, drahý Ježíši můj, Ty jsi trpěl tolik pro mne; i já chci trpěti pro Tebe, cokoli si přeješ.

50. Ó, Bože duše mé, netroufám si déle živu býti bez lásky Tvé.

51. Ó, vůle Boží, miluji Tě nade všecko.

52. Ó, všemohoucí Bože, učiň mne svatým!

53. Bude to na oslavu Tvou, ó, Pane, učiníš-li z nepřítele svého vroucího milovníka svého.

54. Hledal jsi mne, ó Bože můj, když jsem před Tebou prchal; ó, zajisté nezamítneš mne nyní, kdy Tebe hledám.

55. Přenejmilejší Ježíši můj, sebe jsi nešetřil, abys mně odpustiti mohl.

56. Díky Tobě, že mi popřáváš času, abych Tě miloval. Ano, Bože můj, miluji Tě, miluji Tě, miluji Tě a nepřestanu Tebe milovati.

57. Ó, Bože hodný lásky nekonečné, dej, ať se dnes docela obrátím k Tobě, ó lásko má, mé všecko!

58. Tresci mne, jak Ti libo, jen mne nezbavuj lásky své.

59. Otče nebeský, Ty jsi mi daroval Syna svého; a já ubožák daruji Ti sebe; slituj se nade mnou a přijmiž mne!

60. Chci, ó Pane, napraviti vše, čímkoli jsem Tě hněval, hledě seč budu radost Ti působiti.

61. Chci Tě, Bože můj, milovati, nedbaje prospěchu svého, nepřetržitě a bez výminky.

62. Můj Ježíši, pro mne pohrdaný, dej, ať jsem pohrdán pro Tebe.

63. Umučený Ježíši můj, dej, ať z lásky k Tobě snáším utrpení života vezdejšího.

64. Umřel bych pro Tebe, Vykupiteli můj, jenž jsi pro mne umříti ráčil.

65. Jsem odhodlán, Tobě se docela darovati.

66. Ó, by Tě všickni milovali, jak zasluhuješ!

67. Dej, ó, Pane, ať ničeho neopominu, o čem vím, že by Ti činilo radost.

68. Blaze mi, ztratím-li vše a získám-li Tebe, Bože můj a mé všecko.

69. Ó, Ježíši, za mne obětovaný, obětuji Ti veškeru vůli svou.

70. Ó, Bože můj, kdy budu docela Tvým?

71. »*Pane, co chceš, abych činil?*«

72. »*O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu.*«

73. »*Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?*«

74. »*Ó, dobrý Ježíši, nedej mi se odloučiti od Tebe, nedej mi se odloučiti od Tebe!*«

75. »*Co mi jest na nebi? a bez Tebe co jsem chtěl na zemi? Bůh srdce mého, a díl můj jest Bůh na věky.*«

76. »*Nechť umru láskou k lásce Tvé, jenž jsi umříti ráčil z lásky k lásce mojí.*« (Sv. Frant.)

77. „*Láska má jest ukřižovaná.*« (Sv. Paschál.)

78. »*Daruj mi jen lásku a milost svou, a jsem dosti bohat.*« (Sv. Ign.)

79. *Žádám si umříti, ó, Pane, abych Tě viděl!*« (Sv. Aug.)

80. Nezná Tebe, ó, Ježíši můj, kdo Tebe nemiluje.

81. Zalíbení Tvé, ó, Pane, jest mi nade všecky radosti světské.

82. Ukřižovaný Ježíši můj, proč nehoří všickni láskou k Tobě?

83. Tys umřel pro mne; ó, bych umříti

mohl pro Tebe, ó, Ježíši můj, lásko má, poklade můj, mé všecko!

84. Pane, jak se Ti odměním za všecko, co jsi vytrpěl pro mne?

85. Dobroto nekonečná, vážím si Tebe nade všecko, miluji Tě z celého srdce; všecek se Ti daruji; přijmi lásku mou a rozmnož ji ve mně!

86. Dej, ať na všecko zapomenu a vzpomínám jen na Tebe, lásko má a mé všecko!

87. Rád bych Tě miloval, jak toho zasluhuješ. Přijmi, ó, Pane, toto přání mé a daruj mi lásku svou!

88. Dost jsem se Tebe již naurážel; nyní Tě chci milovati.

89. Ó, Bože, ó, Bože, já jsem Tvůj, a Ty jsi můj.

90. Nechť všecko ztratím, jen když neztratím Boha.

91. Byť Bůh stál cokoli, není nikdy tuze drahý.

92. Ty jediný, ó, Ježíši můj, Ty jediný mi stačíš.

93. Ó, Maria, opatruj mne a připoutej mě docela k Bohu.

94. Matko přemilá, velice Tě miluji.

95. Ó, Máti má, dej mi důvěru v Tebe a dej, ať se vždycky utíkám k Tobě.

96. Ó, Maria, bez Tebe nelze mi spasení dojíti. Ty mě můžeš svatým učiniti; učiň to, slituj se nade mnou.

Vroucí povzdechy lásky k Ježíši Kristu.

Můj Ježíši, Ty jediný mi stačíš.

Ó, lásko má, nedej, abych se odloučil od Tebe.

Kdy pak budu moci říci: Bože můj, již Tebe nemohu ztratiti?

Kdož jsem, ó, Pane, že si tolik přeješ býti ode mne milován?

A co bych měl milovati, kdybych nemiloval Tebe, Ježíši můj?

Aj, tu jsem, Pane, učiň se mnou, jak Ti libo.

Dej mi lásku svou a o nic jiného Tebe nežádám.

Dej, ať jsem všecek Tvůj, prve než umru.

Otče věčný, pro lásku Ježíše Krista, smiluj se nade mnou!

Bože můj, jen Tebe si žádám a ničeho více.

Ó, bych se mohl všecek stráviti pro Tebe, Ježíši můj, jen jsi se všecek strávil pro mne.

Kdybych byl umřel v hříchu, nemohl bych Tebe již milovati; že Tě však nyní mohu milovati, chci Tě milovati, co mohu.

Tobě zasvěcuji všecky ostatní dny života svého.

Chci jen to a všecko to, co Ty chceš.

Dej, ať uvidím tvář Tvou milostivou, až Tě ponejprv uzřím!

Nech mne spíš umříti, než abych Tě urazil.

Neopustíš mne; i já Tebe neopustím. Budeme se vždycky milovati, ó, Bože můj, v životě tomto i onom.

Byl bych tuze nevděčen, ó, Ježíši můj, kdybych po tolika milostech jen málo tě miloval.

Všecek jsi se mi daroval, i já se Ti všecek daruji.

Miluješ milující Tebe; miluji Tě, miluj tedy i Ty mě; miluji-li Tě málo, dej mi sám lásku, které si ode mne žádáš.

Zavázal jsi mne velmi k lásce své; dej, ať všechno přemohu, bych se Ti zalíbil.

Dovol, ať Tebe smí milovati duše, která Tě tolik hněvala.

Dej mi poznati, jak nesmírné jsi dobro, bych Tě velice miloval.

Chci Tě velmi milovati v životě tomto, bych Tě velice miloval v životě onom.

Doufám, ó, Bože věčný, že Tě budu věčně milovati.

Ó, bych Tě byl vždycky miloval! Ó, bych byl spíš umřel, než jsem Tě urazil!

Daruji Ti vůli svou, svobodu svou; nalož se mnou, jak Tobě se líbí.

Jediná radost má budiž — radost činiti Tobě, dobroto nekonečná!

Ó, Bože můj, raduji se z toho, žes nekonečně blažen.

Ty jsi všemohoucí, učiň mě svatým.

Tys mne hledal, když jsem před Tebou prchal; Tys mne miloval, když jsem láskou Tvou pohrdal; neopouštěj mne nyní, když Tebe hledám a Tě miluji.

Dnešního dne všecek Tobě se daruji.

Tresci mne jakýmkoli trestem, jen mne nezbavuj lásky své!

Děkuji Ti, že mi popřáváš času, bych Tě miloval. Miluji Tě, Ježíši můj, miluji Tě a doufám, že umírati budu se slovy: Miluji Tě, miluji Tě!

Chci Tě milovati bez výminky a všecko chci činiti, o čem vím, že by se Tobě líbilo.

Zalíbení Tvé jest mi nade všecky radosti světské.

Přijímám všecka utrpení z rukou Tvých, protože Tě miluji, ó Bože můj. Ó, bych mohl

pro Tebe umříti, Ježíši můj, jenž jsi ráčil umříti pro mne!

Kéž mohu učiniti, aby Tě všickni lidé milovali, jak hoden jsi!

Ó, vůle Boží, Tys láska má.

Ó, Bože lásky, dej mi lásku.

Ó, Maria, spoj mne docela s Bohem.

Ó, Matko má, dej, ať se vždycky utíkám k Tobě; doufám, že mne učiníš svatým.

Zásady, jimiž se jest říditi duši, která chce dokonale milovati Ježíše Krista.

1. Dychti po větší a větší lásce k Ježíši Kristu.

2. Vzbuzuj často lásku k Ježíši Kristu; vzbuď ji hned ráno vstávaje a večer na lůžko uléhaje a hleď pokaždé srovnati vůli svou s vůlí Ježíše Krista.

3. Rozjímej často o umučení Ježíše Krista.

4. Pros ustavičně Ježíše Krista o jeho sv. lásku.

5. Přijímej často tělo Páně a častěji denně přijímej je duchovně.

6. Navštěvuj často nejsv. svátost oltářní.

7. Přijmi každého rána kříž svůj z rukou Ježíše Krista.

8. Měj touhu po nebi a po smrti, abys dokonale a věčně miloval Ježíše Krista.

9. Rozmlouvej často o lásce Ježíše Krista.

10. Přijímej všecko protivné z lásky Ježíše Krista.

11. Raduj se z blaženosti Boží.

12. Vol vždycky, co milejšího jest Ježíši Kristu, a ničeho mu nikdy neodepři, co mu jest milé.

13. Dbej o to, aby co možná všickni milovali Ježíše Krista.

14. Modlívej se vždycky za hříšníky a za duše v očistci.

15. Vypuď ze srdce svého každou náklonnost, která se neodnáší k Ježíši Kristu.

16. Utíkej se často k nejbl. Panně Marii, aby ti vyprosila lásku k Ježíši Kristu.

17. Cti nejbl. Pannu Marii, abys se zavděčil Ježíši Kristu.

18. Konej vše s úmyslem zalíbiti se Ježíši Kristu.

19. Nabízej se Ježíši Kristu, že chceš trpěti všecko z lásky k němu.

20. Buď odhodlán raději umříti, nežli vědomě všedního hříchu se dopustiti.

21. Snášej tiše kříže, řka: Ježíš Kristus tak chce.

22. Odříkej se všeho, co samoláska ti namlouvá, z lásky k Ježíši Kristu.

23. Trvej na modlitbě, dokud můžeš.

24. Cvič se ve všech umrtveních, která ti poslušnost dovolí.

25. Konej všecka cvičení, jako bys je konal naposled.

26. Neopomíjej žádného zbožného cvičení v čas duševní vyprahlosti.

27. Nic nekonej, aniž co opomiň lidem k vůli.

28. Nenaříkej si v nemoci.

29. Budiž samoty milovný, abys sám a sám obíral se s Ježíšem Kristem.

30. Potlačuj truchlivost a zádumčivost.

31. Poroučej se často do modliteb těch, kteří milují Ježíše Krista.

32. Utíkej se v pokušeních k Pánu Ježíši ukřižovanému a k bolestné Panence Marii.

33. Měj velikou důvěru v umučení Ježíše Krista.

34. Nebuď malomyslným, když jsi chybil; vzbuď lítost a učiň předsevzetí, že se polepšíš.

35. Čiň dobře tomu, kdo ti učinil zlé.

36. O každém člověku mluv dobře a omlouvej alespoň úmysl, nelze-li omluviti skutku.

37. Buď nápomocen bližnímu, kdykoli ti možná.

38. Nikdy nic nečiň aniž mluv, čím bys jej zarmoutil. A pochybil-li jsi proti lásce, pros ho za odpuštění, aneb ho laskavě oslov.

39. Řeč tvá budiž vždy vlídná a hlas přitlumený.

40. Obětuj Ježíši Kristu všecka pohrdání a příkoří, jichž se ti dostalo.

41. Važ si představených jako Ježíše Krista.

42. Buď poslušen bez odmluvy a bez zdráhání a nevyhledávej toho, co tobě se líbí.

43. Miluj i nejnižší zaměstnání.

44. Nejprostší věci buďtež ti nejmilejší.

45. Nemluv o sobě ani dobře ani zle.

46. Pokořuj se i před nižšími, nežli ty jsi.

47. Neomlouvej sebe, byl-li jsi pokárán.

48. Nehaj sebe, byl-li jsi obviněn.

49. Mlč, jsi-li rozrušen.

50. Obnovuj často předsevzetí, že se chceš státi svatým říka: »Ježíši můj, chci býti docela Tvým, budiž i Ty docela mým!«

ŽIV BUĎ JEŽÍŠ, LÁSKA MOJE, A MARIA, PO JEŽÍŠI NADĚJE MÁ!

OBSAH.

Strana

Předmluva 3
Ohnivé šípy 5
Vroucí vzdechy 63
I. Vroucí vzdechy živé víry 63
II. Vroucí vzdechy důvěry 66
III. Vroucí vzdechy lítosti 71
IV. Nábožná předsevzetí 73
V. Vroucí vzdechy lásky 76
VI. Vroucí vzdechy srovnalosti s vůlí Boží . 81
VII. Rozličné vroucí vzdechy 83
Vroucí povzdechy lásky k Bohu 88
Vroucí povzdechy lásky k Ježíši Kristu 96
Zásady, jimiž jest se říditi duši, která chce dokonale milovati Ježíše Krista 99